

CẨM NANG
CỦA NGƯỜI CHIẾN BINH
ÁNH SÁNG
PAULO COELHO

Người dịch: Đỗ Hoàng Tùng

CẨM NANG CỦA NGƯỜI CHIẾN BINH ÁNH SÁNG

Tác giả: Paulo Coelho

Người dịch: Đỗ Hoàng Tùng

Nguyên tác: *Manual do Guerreiro da Luz* (1997)

Phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản Phụ Nữ 2009

Thiết kế bìa: Hanki

Twenty©Bookaholic

LỜI NGƯỜI DỊCH

Phải đến khi chính thức dịch xong cuốn *Cẩm nang của người chiến binh ánh sáng* này tôi mới nhận ra rằng nó có phần mở đầu và kết thúc khá giống với tác phẩm kinh điển *Nhà tiên tri* của Kahlil Gibran*. Và hơn nữa, đây cũng là một cuốn sách nói về triết lý sống.

Nhưng khác với những dòng văn mang đầy chất thơ của Kahlil Gibran, cuốn sách này của Paulo Coelho là những lời chỉ dẫn, răn dạy cách xử thế - được tổng hợp từ nhiều nền văn minh, tôn giáo khác nhau, từ cổ đại đến hiện đại - chỉ để dành cho một nhân vật duy nhất: người chiến binh ánh sáng. Bạn có thể hỏi:

Tại sao hình tượng nhân vật ở đây lại là *người chiến binh*?

Vì anh ta phải chiến đấu, vì con đường của anh ta phải đi qua có rất nhiều cuộc chiến. Nhưng đó không phải là những cuộc chiến theo nghĩa đen mà là những cuộc chiến để hoàn thiện bản thân, cuộc chiến để khám phá con đường dành cho chính mình và cuộc chiến cho những điều tốt đẹp.

Còn *ánh sáng*, nó có ý nghĩa gì?

Ánh sáng là hình ảnh biểu tượng cho Thượng Đế tính trong người chiến binh. Và anh ta biết rằng mình đến với cuộc đời này chỉ như một công cụ của Thượng Đế. Anh ta sẽ nhận được

những lời chỉ dẫn để hoàn thành nhiệm vụ mà số phận đã giao phó trước khi trở về với Người.

Vậy thì *người chiến binh ánh sáng* thực sự là ai?

Chàng chính là chúng ta. Trong mỗi người đều có một người chiến binh ánh sáng. Trong mỗi người đều có một giấc mơ cần trở thành hiện thực. Bạn hãy đọc cuốn sách này của Paulo Coelho để khơi dậy người chiến binh ánh sáng tràn đầy niềm tin vào bản thân và Vũ Trụ trong nội tâm mình, để sống cuộc đời mơ ước, để làm những gì tâm hồn mách bảo.

Trong *Cẩm nang của người chiến binh ánh sáng*, Paulo Coelho một lần nữa nhắc lại triết lý đã được ông nói đến nhiều lần, đặc biệt là trong tác phẩm kinh điển *Nhà giả kim*:

“Khi ai đó quyết chỉ muốn điều gì thì toàn vũ trụ sẽ chung sức giúp anh ta đạt được điều ấy.”

Đây thực sự là một triết lý có tầm quan trọng bậc nhất. Nó khuyến khích người ta ước mơ và dám sống với những ước mơ của mình. Để rồi, cuộc sống sẽ tràn đầy những thông điệp, lời chỉ dẫn giúp người ta có thể biến ước mơ của mình thành sự thật, và có thể sống với những điều kỳ diệu mà cuộc đời vẫn hằng ban tặng. Thật vậy cũng không phải là một triết lý mang tính niềm tin chỉ mình Paulo Coelho cổ súy. Nó có nguồn gốc tâm linh sâu sắc mà gần đây đã được nhiều cây bút đề cập. Nhưng có lẽ một trong những kiến giải sáng suốt nhất về vấn đề này là của bác sĩ Deepak Chopra. Ông đã ra sự luận giải rõ ràng dựa trên những kiến thức về vật lý lượng tử và minh triết phương Đông cổ xưa. Ông còn đưa ra những chỉ dẫn cụ thể để người ta có thể hoàn thành ước mơ cuộc đời dựa trên việc nắm bắt và xâu chuỗi những sự trùng hợp đến với mình*.

Cuốn sách này được gọi là Cẩm nang, vì thế tôi nghĩ Paulo Coelho cũng không khuyến khích ta say sưa đọc nó một vài buổi là xong như đọc một cuốn tiểu thuyết trinh thám. Sẽ thật sự có ích và mang tính thưởng thức hơn nếu mỗi sớm mai thức dậy, trong khi nhâm nhi chén trà ngon, ta ngồi đọc và ngẫm nghĩ về một hai đoạn văn và tự hỏi: Nó có ý nghĩa gì? Ta có thể ứng dụng lời dạy này ra sao? Vào tình huống nào? Hoặc có khi chẳng cần suy nghĩ gì cả mà cứ để nó chìm trong đại dương tâm trí của ta. Đến một ngày khi nhân duyên hội đủ, nó sẽ nảy mầm trở thành bông hoa trí tuệ tỏa ngát hương thơm cho tâm hồn.

Hà Nội, đầu thu năm 2008.

Lạy Đức Đức mang tinh truyền thanh vện xin cầu nguyện cho chúng con, những kẻ đang quy về với Người để mong Người nâng đỡ. Amen.

Tặng S.J.L, Carlos Eduardo Rangel và Aune Carrière - những bậc thầy nghiêm cẩn và từ bi.

GHI CHÚ CỦA TÁC GIẢ

Ngoại trừ đoạn mở đầu và kết thúc, những tư liệu để viết nên cuốn sách này được ra mắt lần đầu trên mục “Maktub” của tờ *Folha de São Paulo* từ năm 1993 đến năm 1996 cũng như trên rất nhiều các tờ báo ở Brazil và những nơi khác.

Môn đồ không hơn thầy, nhưng hễ môn đồ trọn vẹn thì sẽ bằng thầy mình.

Luke 6:40

PHẦN MỞ ĐẦU

“Hòn đảo chỉ cách bãi biển một quãng về phía tây của ngôi làng và trên đó có một ngôi đền rộng lớn với nhiều quả chuông”, người phụ nữ nói.

Cậu bé nhận thấy người phụ nữ ăn mặc rất lạ lùng và còn quần khăn trùm đầu. Trước đây cậu chưa bao giờ nhìn thấy cô ta.

“Cậu đã bao giờ đến thăm ngôi đền đó chưa?” Người phụ nữ hỏi. “Tới đó và nói cho tôi biết những gì cậu nghĩ về nó?”

Bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của cô, cậu bé tới nơi cô chỉ. Cậu ngồi trên bãi biển và nhìn về phía chân trời. Nhưng cậu chỉ thấy những gì mà cậu vẫn luôn thấy: bầu trời xanh và đại dương mênh mông.

Thất vọng trước cảnh ấy, cậu đi tới một làng chài gần đó và hỏi xem có ai biết về hòn đảo và ngôi đền không.

“À, rất nhiều năm trước, khi tổ tiên ta còn sống”, ông lão đánh cá nói, “đã xảy ra một trận động đất và hòn đảo đã bị nuốt trọn vào lòng biển cả. Nhưng dù không còn nhìn thấy hòn đảo, chúng ta vẫn có thể nghe thấy tiếng chuông từ ngôi đền vang lên khi biển cả làm chúng đung đưa dưới đó”.

Cậu bé trở lại bãi biển và cố lắng nghe những tiếng chuông. Cậu dành cả buổi chiều ở đó, nhưng tất cả những gì cậu nghe thấy chỉ là tiếng sóng vỗ ì oạp và tiếng kêu âm vang của những chú chim hải âu.

Khi màn đêm buông xuống, bố mẹ đến tìm cậu bé. Sáng hôm sau, cậu quay lại bãi biển. Cậu không thể tin rằng một người phụ nữ đẹp như thế lại nói dối mình. Nếu cô quay lại, cậu có thể nói với cô rằng dù cậu không nhìn thấy hòn đảo, nhưng cậu đã nghe thấy tiếng chuông từ ngôi đền ngân vang theo nhịp sóng triều.

Nhiều tháng trôi qua, người phụ nữ ấy không quay trở lại và cậu bé đã quên hết mọi điều liên quan đến cô. Giờ thì cậu bị thuyết phục rằng cậu cần khám phá của cải, châu báu trong ngôi đền chìm đó. Nếu cậu có thể nghe thấy những tiếng chuông, cậu sẽ xác định được vị trí của ngôi đền để lấy lên kho báu được giấu dưới đó.

Cậu mất hết hứng thú với trường học và cả bạn bè của cậu nữa. Cậu trở thành tâm điểm cho những lời giễu cợt của tất cả những đứa trẻ khác. Chúng nói: “Thằng đó không giống chúng mình. Nó thích ngồi nhìn ra biển hơn bởi vì nó sợ bị ăn đòn khi chơi với chúng mình”.

Và tất cả bọn chúng đều cười nhạo khi nhìn thấy cậu bé ngồi bên bờ biển.

Tuy vẫn chưa thể nghe được tiếng chuông từ ngôi đền xưa cũ vang lên, nhưng cậu bé đã học được nhiều điều khác. Cậu bắt đầu nhận ra rằng tiếng sóng vỗ đã trở nên quen thuộc với cậu đến nỗi chúng không còn làm phiền cậu được nữa. Chẳng bao lâu sau đó, tiếng kêu âm vang của những chú chim hải âu, tiếng vo ve của những con ong và cả cơn gió thổi qua những rặng cọ - tất cả đều trở nên quen thuộc với cậu. 1. Sáu tháng sau cuộc trò

chuyện đầu tiên với người phụ nữ, cậu bé có thể ngồi đó thản nhiên với tất cả mọi sự ồn ào, nhưng cậu vẫn chưa thể nghe được tiếng chuông vang lên từ ngôi đền chìm.

Những ngư dân đến và nói với cậu, quả quyết rằng họ đã nghe thấy những tiếng chuông.

Nhưng cậu bé thì chưa bao giờ.

Tuy nhiên, một thời gian sau, những ngư dân lại nói khác: “Cháu đã dành quá nhiều thời giờ ngẫm nghĩ về những tiếng chuông tận dưới biển sâu. Hãy quên hết chúng đi và quay trở lại chơi đùa với lũ bạn của cháu. Có lẽ chỉ ngư dân mới có thể nghe được mà thôi”.

Sau gần một năm, cậu bé nghĩ: “Có lẽ họ nói đúng. Sẽ tốt hơn nếu mình lớn lên và trở thành một người đánh cá và đến bãi biển này mỗi sáng, vì mình yêu bãi biển nơi đây”. Và cậu cũng nghĩ: “Có lẽ nó chỉ là một huyền thoại và tất cả những quả chuông đã bị phá huỷ trong trận động đất mất rồi. Do đó chúng không còn vang lên được nữa”.

Chiều hôm đó, cậu quyết định quay về nhà.

Cậu đi xuống biển để nói lời tạm biệt. Cậu nhìn lại một lần nữa thế giới thiên nhiên xung quanh mình và bởi vì không còn quan tâm đến tiếng chuông nữa, cậu lại có thể mỉm cười với vẻ đẹp của tiếng kêu âm vang của chim hải âu, tiếng ầm ào của biển khơi và cả cơn gió thổi qua những rặng cỏ. Xa xa, cậu nghe thấy tiếng hò hét của lũ bạn đang nô đùa và cậu cảm thấy vui khi nghĩ rằng mình đã có thể trở lại chơi những trò chơi trẻ con.

Cậu bé cảm thấy hạnh phúc - chỉ một đứa trẻ mới có thể cảm thấy - và biết ơn vì đang được sống trên cõi đời này. Cậu tin rằng mình đã không mất thời gian vô ích, bởi lẽ cậu đã học được cách chiêm ngưỡng và trân trọng Tự Nhiên.

Và rồi, trong lúc đang lắng nghe biển cả, chim hải âu, những cơn gió thổi qua rặng cọ và tiếng hò hét của lũ bạn đang nô đùa, lần đầu tiên cậu bé nghe thấy tiếng chuông.

Và sau đó là một tiếng nữa.

Và một tiếng nữa, cho đến khi, tất cả những quả chuông từ ngôi đền chìm vang lên trong niềm hân hoan tột cùng của cậu bé.

Nhiều năm sau, khi cậu bé ngày nào giờ đã là một chàng trai trưởng thành, cậu quay lại ngôi làng và đến bãi biển thời thơ ấu. Cậu không còn mơ mộng tìm ra kho báu dưới biển sâu nữa. Có lẽ tất cả chỉ là sản phẩm từ trí tưởng tượng của cậu mà thôi, và chưa bao giờ cậu thực sự nghe thấy những quả chuông ẩn mình dưới đáy biển vang lên trong buổi chiều thơ ấu đã qua ấy. Kể cả như vậy, cậu vẫn quyết định đi dạo dọc theo bãi biển để lại nghe giai điệu vi vu của gió và tiếng kêu âm vang của những chú chim hải âu.

Năm Và thật khó mà tưởng tượng hết sự bất ngờ của chàng trai khi trông thấy cô - người phụ nữ lần đầu tiên nói với cậu về hòn đảo và ngôi đền - ngay trên bãi biển.

“Cô đang làm gì ở đây?” Cậu hỏi. “Tôi đang đợi cậu”, cô đáp.

Cậu nhận ra rằng dù bao năm tháng trôi qua, trông cô vẫn giống hệt ngày xưa, chiếc khăn giấu đi mái tóc vẫn chưa hề phai nhạt qua thời gian.

Cô đưa cho cậu một cuốn sổ màu xanh lam, bên trong toàn những trang giấy trắng, duy chỉ có trang đầu tiên viết: “Người chiến binh ánh sáng trân trọng đôi mắt trẻ thơ bởi vì chúng không nhìn cuộc đời với niềm cay đắng. Khi chàng muốn biết liệu người bên cạnh có đáng tin cậy hay không, chàng cố gắng dùng đôi mắt trẻ thơ để nhìn anh ta”.

“Người chiến binh ánh sáng có nghĩa là gì?”

“Cậu biết rồi mà”, người phụ nữ mỉm cười đáp lại. “Đó là người có thể hiểu được điều kỳ diệu của cuộc sống, của việc chiến đấu đến cùng cho điều mà anh ta tin tưởng - và cả của việc lắng nghe tiếng của những quả chuông bị sóng đánh vang lên từ đáy biển.”

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng mình là một người chiến binh ánh sáng. Dường như người phụ nữ đọc được ý nghĩ này của cậu.

“Ai cũng có những khả năng này. Và dù không ai nghĩ rằng chính là mình, tất cả chúng ta vẫn là những người chiến binh ánh sáng”, cô nói.

Cậu nhìn vào những trang giấy trắng trong quyển sổ. Người phụ nữ lại mỉm cười. “Hãy viết lại những gì tôi sắp nói với cậu”, cô bảo.

CẨM NANG CỦA NGƯỜI CHIẾN BINH ÁNH SÁNG

Người chiến binh ánh sáng biết rằng chàng phải biết ơn nhiều điều.

Các thiên thần đã trợ giúp chàng trong cuộc chiến. Những năng lực vi diệu đã sắp đặt mọi thứ vào đúng chỗ của nó, nhờ đó cho phép chàng thể hiện được hết khả năng của mình.

Những chiến hữu của chàng nói rằng: “Anh ta thật may mắn!”. Và quả thật, đôi khi người chiến binh đạt được những thứ vượt xa khả năng của mình.

Đó là lý do tại sao lúc mặt trời lặn, chàng quỳ gối và tỏ lòng biết ơn với chiếc Áo Choàng Bảo Vệ quanh mình.

Tuy nhiên, lòng biết ơn của chàng không chỉ giới hạn trong thế giới tâm linh. Chàng không bao giờ quên những người bạn của mình, bởi máu họ đã hòa lẫn cùng máu chàng trên chiến trường.

Người chiến binh không cần ai nhắc nhở về sự giúp đỡ chàng đã nhận được từ người khác. Chàng là người đầu tiên nhớ tới họ và chắc chắn chàng sẽ chia sẻ với họ bất cứ phần thưởng nào mà chàng nhận được.

Mọi con đường trên thế giới đều dẫn đến trái tim người chiến binh. Chàng không ngần ngại lao vào dòng sông đam mê luôn chảy trôi qua cuộc đời chàng.

Người chiến binh biết rằng chàng có quyền tự do lựa chọn những khát vọng của mình, chàng quyết định với lòng can đảm, vô tư và đôi khi với một chút liều lĩnh.

Chàng đi theo những đam mê của mình và hân thưởng chúng. Chàng biết rằng không cần phải từ bỏ niềm khoái cảm chinh phục. Chúng là một phần của cuộc sống và chúng đem lại niềm vui cho tất cả những ai tham dự.

Nhưng chàng không bao giờ để mất những điều trường tồn hoặc những mối thân tình đã được thử thách qua thời gian.

Người chiến binh ánh sáng có thể phân biệt được sự thoáng qua và sự vĩnh cửu.

Người chiến binh ánh sáng không chỉ dựa vào sức mạnh của mình, chàng còn tận dụng cả sức mạnh của đối phương.

Khi bước vào cuộc chiến, tất cả những gì chàng có là ý chí chiến đấu, cách di chuyển và ra đòn mà chàng đã học được trong quá trình rèn luyện. Khi cuộc chiến diễn ra, chàng khám phá ra rằng nếu chỉ có ý chí chiến đấu và sự rèn luyện thì chưa đủ để chiến thắng, mà còn phải cần đến sự từng trải trận mạc nữa.

Sau đó chàng mở trái tim mình ra với Vũ Trụ và thỉnh cầu Thượng Đế trao cho mình linh giác để chuyển hóa mọi đòn đánh của kẻ thù thành bài học tự vệ.

Các chiến hữu nói: “Anh ta quá mê tín. Anh ta ngừng chiến đấu để cầu nguyện. Anh ta còn tỏ ra tôn trọng cả những mưu mô chước kẻ của kẻ thù”.

Người chiến binh không đáp lại những lời trêu chọc này. Chàng biết rằng không có linh giác và kinh nghiệm chiến đấu, sẽ không có sự rèn luyện nào có thể giúp chàng.

Người chiến binh không bao giờ dùng đến thủ đoạn, nhưng chàng biết cách làm đôi phương rối trí.

Dù có nóng lòng đến đâu, chàng cũng dùng mọi chiến lược mình có để đạt được mục tiêu. Khi thấy sức lực của mình gần cạn kiệt, chàng làm cho kẻ thù tin rằng chàng chỉ đang chờ thời cơ. Khi cần tấn công sườn phải, chàng cho quân di chuyển sang sườn trái. Nếu chàng dự định khai chiến ngay, chàng sẽ giả vờ đang mệt và chuẩn bị nghỉ ngơi.

Các chiến hữu nói: “Nhìn xem, anh ta mất hết cả chí khí rồi”. Nhưng chàng chẳng để ý tới những ý kiến như thế bởi vì các chiến hữu đâu hiểu được những chiến thuật của chàng.

Người chiến binh ánh sáng biết điều chàng muốn. Và chàng không cần lãng phí thì giờ để giải thích.

Bậc hiền triết Trung Hoa nói về chiến lược của người chiến binh ánh sáng thế này: lon “Làm cho kẻ thù tin rằng hẳn ta sẽ đạt được rất ít khi tấn công cậu. Điều này sẽ làm suy giảm ý chí chiến đấu của hẳn.”

“Đừng hồ thẹn khi phải tạm thời rút lui khỏi chiến trường nếu cậu thấy rằng kẻ thù mạnh hơn cậu. Việc thắng thua một trận không thành vấn đề, mà quan trọng là toàn bộ cuộc chiến sẽ kết thúc ra sao.”

“Kể cả nếu cậu rất mạnh, đừng bao giờ hồ thẹn khi phải giả vờ yếu. Điều này sẽ làm kẻ thù của cậu khinh suất và sớm tấn công.

“Trong chiến tranh, chìa khóa để chiến thắng là khả năng khiến đối phương bất ngờ.”

“**T**hật kỳ quặc”, người chiến binh ánh “sáng tự nhủ. “Mình đã gặp rất nhiều người mà lúc mới đầu, họ cố gắng thể hiện ra những năng lực rất tệ hại. Họ giấu nội lực đằng sau thái độ hung hăng. Họ giấu nỗi cô đơn đằng sau dáng vẻ tự chủ. Họ không tin vào khả năng của chính bản thân, nhưng lại không ngừng khoe khoang những phẩm chất của mình.”

Người chiến binh ánh sáng đọc được những thông điệp này từ rất nhiều người chàng gặp. Chàng không bao giờ bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài và thường giữ im lặng khi người ta cố gắng gây ấn tượng với chàng. Và chàng coi những lần như thế là cơ hội để sửa chữa những khiếm khuyết của mình, bởi người khác đã tạo nên một tấm gương soi tuyệt vời.

Người chiến binh tận dụng mọi cơ hội để tự học hỏi.

Đôi lúc người chiến binh ánh sáng phải rời, chiến đấu với những người mà chàng yêu quý.

Người nào biết bảo vệ bạn bè của mình thì không bao giờ bị giông bão cuộc đời vùi dập. Anh ta đủ mạnh mẽ để vượt qua những khó khăn và tiếp tục tiến bước.

Tuy nhiên, chàng thường phải đối mặt với những lời thách thức từ những người mà chàng đang cố gắng dạy cho kiếm thuật. Các học trò khiêu khích chàng đấu với họ

Và người chiến binh chứng tỏ khả năng của chàng khi tước vũ khí của họ chỉ sau vài đòn đánh và hòa khí lại trở về nơi họ tụ họp.

“Tại sao phải làm như thế trong khi anh giỏi hơn hẳn bọn họ?” Lữ khách hỏi.

“Bởi vì khi thách thức tôi, điều họ thực sự muốn là nói chuyện với tôi và đó là cách tôi giữ cho cuộc đối thoại mở”, người chiến binh đáp.

Trước khi bước vào một trận chiến quan trọng, người chiến binh ánh sáng tự hỏi: “Năng lực của ta đã phát triển đến đâu rồi nhỉ?”.

Chàng biết rằng mình đã học được điều gì đó qua mỗi trận chiến từng tham dự, nhưng phần nhiều những bài học này gây cho chàng những tổn thương không cần thiết. Đã hơn một lần chàng lãng phí thì giờ chiến đấu cho một lời nói dối. Và chàng đã phải đau khổ vì những người không xứng đáng với tình cảm của mình.

Người chiến thắng không bao giờ mắc cùng một lỗi hai lần. Đó là lý do tại sao người chiến binh chỉ mạo hiểm trái tim mình cho những điều đáng giá.

Người chiến binh ánh sáng đánh giá cao lời dạy chính yếu của Kinh Dịch*: “Kiên nhẫn thì có lợi”.

Chàng biết rằng sự kiên nhẫn không giống với sự bảo thủ. Có những lần, trận chiến diễn ra lâu hơn cần thiết, làm kiệt quệ sức lực và ý chí chiến đấu của chàng.

Vào những thời điểm như thế, người chiến binh nghĩ: “Một cuộc chiến tranh kéo dài cuối cùng sẽ tiêu diệt cả người chiến thắng”.

Sau đó chàng cho rút lực lượng của mình khỏi chiến trường và cho phép mình nghỉ ngơi. Tuy kiên trì theo đuổi khát vọng của mình nhưng chàng biết phải đợi đến thời điểm tốt nhất để tấn công.

Người chiến binh luôn trở lại cuộc chiến. Chàng không bao giờ làm như vậy chỉ vì tính ngang bướng, mà bởi vì chàng đã chú ý đến sự thay đổi của thời tiết.

Người chiến binh ánh sáng nhận ra rằng có những tình huống nhất định cứ lặp đi lặp lại.

Chàng thường thấy mình hay gặp phải cùng những vấn đề và tình huống như nhau, và thấy những tình huống khó khăn này cứ quay trở lại. Chàng nản lòng, nghĩ rằng mình không còn đủ khả năng để tạo nên bất cứ bước tiến nào trong đời.

“Ta đã từng gặp phải tất cả những vấn đề này trước đây”, chàng nói với trái tim mình.

“Đúng, cậu đã gặp phải tất cả những vấn đề này trước đây”, trái tim chàng đáp. “Nhưng chưa bao giờ cậu vượt qua chúng cả.”

Sau đó, người chiến binh nhận ra rằng những trải nghiệm này được lặp lại chỉ bởi một mục đích: dạy cho chàng điều mà chàng không muốn học.

Với người chiến binh ánh sáng thì không thể đoán định trước điều gì.

Chàng có thể dạo bước trên phố, nhìn xoáy vào đôi mắt của một người hoàn toàn xa lạ và nói lời yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, hoặc bênh vực cho một ý kiến rõ ràng là vô lý. Người chiến binh ánh sáng cho phép mình có những ngày như thế.

Chàng không e ngại khi khóc thương cho những buồn đau xưa cũ hoặc hân hoan trước những khám phá mới. Khi cảm thấy thời điểm đã đến, chàng từ bỏ tất cả để bước vào chuyến phiêu lưu hằng mơ ước. Khi nhận ra rằng mình không thể làm gì hơn được nữa, chàng từ bỏ cuộc chiến, nhưng không bao giờ hối hận vì đã quyết định làm một vài chuyện điên rồ bất ngờ.

Người chiến binh không mất thì giờ để cố gắng đóng vai diễn mà người khác chọn cho chàng.

Đôi mắt người chiến binh ánh sáng luôn ánh lên niềm hy vọng.

Họ thuộc về thế giới này, họ là một phần cuộc đời của những người khác và họ khởi hành chuyến đi của mình dù không có những chiếc túi yên và những đôi dép xăng đan. Đôi khi họ cũng là những kẻ hèn nhát. Không phải lúc nào họ cũng ra những quyết định đúng.

Họ gặp phải những vấn đề tầm thường nhất, họ có những suy nghĩ ti tiện và đôi khi tin rằng mình không thể trưởng thành. Họ thường tự cho rằng mình không xứng đáng nhận được bất cứ điểm phúc hay điều kỳ diệu nào.

Không phải lúc nào họ cũng chắc chắn về những gì họ đang làm. Họ cũng từng có nhiều đêm thức trắng, tin rằng cuộc đời mình vô nghĩa.

Đó là lý do tại sao họ là những chiến binh ánh sáng. Bởi vì họ mắc những lỗi lầm. Bởi vì họ truy vấn chính mình. Bởi họ đang tìm kiếm một lý do - và chắc chắn sẽ tìm ra.

Với những người khác, cách cư xử của chiến binh ánh sáng có vẻ hơi điên khùng, nhưng chàng không lo lắng về điều đó.

Khi có một mình, chàng độc thoại rất to. Ai đó đã cho chàng biết rằng đó là cách tốt nhất để thông giao với các thiên thần, vì vậy chàng nắm lấy cơ hội và cố bắt liên lạc.

Lúc đầu, chàng thấy việc này rất khó khăn. Chàng nghĩ rằng mình chẳng có gì để nói, nên chàng sẽ chỉ lặp lại những điều vô nghĩa. Mà kể cả có như vậy đi nữa, chàng vẫn kiên gan bền chí. Chàng dành ra cả ngày để nói chuyện với trái tim mình. Chàng nói về những điều mà chàng không vừa ý, chàng nói về những điều hoàn toàn vô nghĩa.

Một ngày kia, chàng nhận thấy có sự thay đổi trong giọng điệu của mình. Chàng nhận ra rằng mình đang đóng vai trò kênh dẫn cho những nguồn thông tuệ ở cảnh giới cao hơn.

Trông có vẻ như người chiến binh bị điên, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Theo một nhà thơ thì: “Người chiến binh ánh sáng lựa chọn kẻ thù của mình”.

Chàng biết những điều nằm trong khả năng của mình. Chàng không phải đi khắp nơi trên thế giới để khoe khoang tài năng và phẩm chất của mình. Tuy vậy, luôn có những kẻ muốn chứng minh rằng anh ta tài năng, tốt đẹp hơn chính con người thực của mình.

Bởi vì với người chiến binh, không có khái niệm “khá hơn” hay “kém hơn”: mỗi người đều có những khả năng thiên phú cần thiết cho con đường của riêng mình.

Nhưng một số người vẫn bảo thủ. Họ khiêu khích, xúc phạm và làm tất cả những việc có thể để chọc tức chàng. Về điểm này, trái tim chàng nói: “Đừng có phản ứng lại những lời lẽ xúc phạm này, chúng sẽ không giúp cậu nâng cao năng lực của mình. Cậu sẽ phung phí sức lực một cách không cần thiết”.

Người chiến binh ánh sáng không lãng phí thì giờ để nghe những lời khiêu khích, chàng có một sứ mệnh cần hoàn thành.

Người chiến binh nhớ tới một đoạn văn của John Bunyan*:

“Dù đã trải qua tất cả, tôi vẫn không nuối tiếc về những khó khăn gian khổ mà mình đã gặp phải, bởi chính chúng đã đưa tôi tới nơi mà tôi hằng mơ ước. Giờ thì tất cả những gì tôi có là thanh kiếm này và tôi sẽ trao nó cho bất kỳ ai muốn tiếp tục cuộc hành trình của Ngài. Tôi mang theo mình những dấu tích và vết sẹo từ các cuộc chiến - chúng là chứng tích của những gì tôi đã phải trải qua và là phần thưởng cho những gì tôi đã chinh phục.”

“Đây là những dấu tích và vết sẹo thân thương sẽ mở cánh cửa Thiên Đường cho tôi. Đã có lúc tôi từng nghe những câu chuyện về lòng dũng cảm. Đã có lúc tôi sống chỉ bởi vì tôi cần phải sống. Nhưng giờ đây tôi sống bởi vì tôi là một người chiến binh và bởi vì tôi ước ao một ngày nào đó trở về bên Ngài, vì Ngài mà tôi đã chiến đấu rất vất vả.”

Người chiến binh ánh sáng nhận ra Con Đường khi chàng bắt đầu bước đi trên nó.

Từng hòn sỏi, từng khúc quanh reo vang lời ca đón chào chàng. Hòa mình với núi non và sông suối xung quanh, chàng thấy phần nào đó tâm hồn mình trong cỏ cây, muông thú và cả những chú chim trên cánh đồng.

Sau đó, chàng nhận sự trợ giúp từ Thượng Đế và những Dấu Hiệu của Ngài, chàng để cho Lời Chỉ Dẫn Dành Riêng cho mình dẫn dắt tới nhiệm vụ mà cuộc đời đã dành sẵn cho chàng.

Có những đêm, chàng không có chỗ nào để ngủ, cũng có khi chàng bị chứng mất ngủ hành hạ. “Con đường của mình là như thế này đây”, người chiến binh nghĩ. “Nhưng chính mình đã chọn đi theo con đường này mà.”

Tất cả sức mạnh của chàng nằm trong những lời này: chàng chọn con đường mình đang đi và vì vậy, sẽ không có lời phàn nàn nào cả.

Từ nay trở đi - và cả hàng trăm năm tới nữa - Vũ Trụ sẽ giúp đỡ những người chiến binh ánh sáng và cản trở những kẻ mang định kiến.

Năng lượng của Trái Đất cần được làm mới lại.

Những ý tưởng mới cần có không gian. Thể xác và linh hồn cần có những thử thách mới.

Tương lai dần trở thành hiện tại, và mọi giấc mơ - ngoại trừ những giấc mơ liên quan đến định kiến - sẽ có cơ hội được lắng nghe.

Điều gì quan trọng sẽ còn lại; điều gì vô dụng sẽ biến mất. Tuy nhiên, nhiệm vụ của người chiến binh không phải là phán xét những giấc mơ của người khác, chàng cũng không lãng phí thì giờ để chỉ trích những quyết định của họ.

Để có niềm tin vào con đường của mình, chàng không cần phải chứng minh con đường của người khác là sai trái.

Người chiến binh ánh sáng nghiên cứu kỹ vị trí chàng định chinh phục.

Dù mục tiêu có khó khăn đến đâu, bao giờ cũng có cách để vượt qua những trở ngại. Chàng tìm kiếm những con đường khác nhau, chàng mài thanh kiếm của mình cho sắc nhọn. Chàng cố gắng làm dâng lên trong trái tim mình lòng quyết tâm để đối mặt với thử thách.

Nhưng khi vào cuộc, người chiến binh nhận ra rằng có những khó khăn mà chàng chưa tính đến.

Nếu cứ chờ đến thời điểm lý tưởng thì chàng sẽ không bao giờ khởi sự được. Chàng cần một chút liều lĩnh để tiến bước.

Người chiến binh ánh sáng sử dụng sự liều lĩnh đó. Bởi vì trong tình yêu cũng như chiến tranh không thể dự đoán trước điều gì.

Người chiến binh ánh sáng nhận thức được những khiếm khuyết của mình.

Và chàng cũng nhận thức được cả những phẩm chất của mình.

Một số chiến hữu suốt ngày kêu ca rằng: “Kẻ khác có nhiều cơ hội hơn chúng ta”.

Tin Có lẽ họ nói đúng nhưng người chiến binh không để cho điều đó làm mình tê liệt. Chàng cố gắng tận dụng hết những phẩm chất mình có. đến Chàng biết rằng sức mạnh của linh dương nằm ở đôi chân chắc khỏe của nó. Sức mạnh của hải âu nằm trong sự chính xác của nó khi xuyên trúng con cá. Chàng hiểu rằng lý do khiến hổ không sợ linh cẩu là bởi nó ý thức được điểm mạnh của mình.

Chàng cố gắng thiết lập ra những chuẩn mực mà mình có thể thực sự dựa vào. Và chàng luôn kiểm tra xem mình có mang theo niềm tin, hy vọng và tình yêu hay không

Nếu có ba thứ đó, chàng sẽ không ngần ngại tiến bước.

Người chiến binh ánh sáng biết rằng không ai là ngu ngốc cả và cuộc sống sẽ chỉ dạy cho tất cả mọi người - dù có mất bao nhiêu thời gian đi nữa.

Chàng luôn làm hết sức mình và mong đợi sự hết mình từ những người khác. Với lòng rộng lượng, chàng cố gắng giúp cho mỗi người thấy họ có khả năng đạt được đến đâu.

Một số chiến hữu nói: “Có những người thật vô ơn”.

Người chiến binh không để lời nói này làm chàng nản lòng. Chàng tiếp tục động viên những người khác bởi vì đó cũng là cách chàng động viên chính mình.

Người chiến binh ánh sáng nào cũng từng lo sợ khi ra trận.

Người chiến binh ánh sáng nào cũng từng - một vài lần trong quá khứ - nói dối hoặc phản bội ai đó.

Người chiến binh ánh sáng nào cũng từng bước lên con đường không dành cho mình.

Người chiến binh ánh sáng nào cũng từng đau khổ vì những lý do tầm thường nhất.

Mọi người chiến binh ánh sáng đều đã từng - ít nhất một lần - tin rằng mình không phải là người chiến binh ánh sáng.

Mọi người chiến binh ánh sáng đều đã từng thất bại trong những nhiệm vụ tâm linh của mình.

Mọi người chiến binh ánh sáng đều đã từng nói “có” trong khi họ muốn nói “không”. Mọi người chiến binh ánh sáng đều đã từng làm tổn thương người mà họ yêu quý.

Đó là lý do tại sao chàng là người chiến binh ánh sáng, bởi vì chàng đã từng trải qua tất cả những vấn đề này mà vẫn chưa bao giờ đánh mất niềm hy vọng trở thành một con người tốt đẹp hơn.

Người chiến binh ánh sáng luôn nhớ tới lời của một nhà tư tưởng nào đó, chẳng hạn như những lời của T.H. Huxley*:

“Hậu quả từ hành động của chúng ta chỉ là hình nộm với kẻ ngốc nghếch và là lời cảnh ouble Sub noo not boud báo với người khôn ngoan.

“Bàn cờ là thế giới này, những quân cờ là những cử chỉ hằng ngày của chúng ta, luật chơi là điều chúng ta gọi lại những quy luật của Tự Nhiên. Người chơi ngồi phía bên kia bàn cờ thì chúng ta không biết mặt, nhưng chúng ta biết rằng anh ta luôn chơi ngay thẳng, công bằng và kiên nhẫn.”

Người chiến binh phải hoàn toàn chấp nhận thử thách. Chàng biết rằng Thượng Đế không bao giờ bỏ qua dù chỉ một lỗi nhỏ của người mà mình yêu mến và cũng không cho phép anh ta giả vờ lờ đi những luật lệ của trò chơi.

Người chiến binh ánh sáng không chần chừ khi quyết định.

Chàng nghĩ ra một cách giải quyết tốt đẹp trước khi hành động. Chàng xem xét việc rèn luyện của bản thân, cũng như những trách nhiệm và nhiệm vụ như một vị thầy. Chàng cố gắng giữ bình tĩnh và phân tích từng bước một như thể nó có tầm quan trọng bậc nhất.

Tuy nhiên, khi đã quyết định, người chiến binh sẽ khởi sự ngay: chàng không nghi ngờ quyết định mình đã lựa chọn, cũng không thay đổi nếu tình huống trở nên khác so với hình dung ban đầu của chàng về chúng.

Nếu quyết định đúng, chàng sẽ thắng trận, kể cả khi cuộc chiến kéo dài hơn dự kiến. Nếu quyết định sai, chàng sẽ bị thất bại và phải bắt đầu lại mọi thứ - chỉ có điều lần này sẽ có nhiều kinh nghiệm hơn.

Nhưng một khi người chiến binh đã bắt đầu, chàng sẽ kiên trì theo đuổi đến cùng

Người chiến binh hiểu rằng người thầy tốt nhất là những người đang sống chết cùng chàng trên chiến trường.

Thật nguy hiểm nếu xin lời khuyên của ai đó. Thậm chí còn nguy hiểm hơn nếu cho ai đó lời khuyên. Khi cần sự trợ giúp, chàng cố quan sát cách các chiến hữu giải quyết - hay thất bại khi giải quyết - những vấn đề của họ.

Nếu chàng đang tìm kiếm cảm hứng, chàng sẽ đọc thông điệp mà thiên thần hộ mệnh đang cố gửi cho chàng qua lời nói của những người xung quanh.

Khi chàng mệt mỏi hay cô đơn, chàng không mơ mộng đến những người ở xa mình mà chàng sẽ quay sang người đang ngồi cạnh và chia sẻ nỗi buồn hay nhu cầu tình cảm với họ - trong niềm vui thích mà không thấy mặc cảm tội lỗi.

Người chiến binh biết rằng ngôi sao xa xăm nhất trong Vũ Trụ tự lộ diện qua môi trường xung quanh nó.

Người chiến binh chia sẻ cuộc sống của mình với những người chàng yêu quý.

Chàng cố động viên họ làm những việc mà họ muốn nhưng lại thiếu can đảm để làm. Trong những lần như thế, Kẻ Thù xuất hiện với hai tấm biển gỗ trên tay. Korn sd tev grudn Một tấm biển ghi: “Hãy nghĩ đến chính người. Hãy giữ lại tất cả diễm phúc cho mình người, nếu không cuối cùng người sẽ mất hết mọi thứ”.

Trên tấm biển còn lại, chàng đọc thấy: “Người nghĩ người là ai, giúp đỡ người khác ? Người không thấy những khiếm khuyết của chính người sao?”.

Người chiến binh biết rằng mình có những khiếm khuyết. Nhưng chàng cũng biết rằng chàng không thể trưởng thành một mình được và như thế chàng sẽ trở nên tách biệt với các chiến hữu của mình.

Do đó, chàng quẳng hai tấm biển xuống sàn, mặc dù chàng nghĩ rằng chúng có thể chứa đựng một phần sự thật. Những tấm biển rồi sẽ mục nát và trở về với cát bụi còn người chiến binh vẫn tiếp tục động viên những người gần gũi quanh chàng.

Triết gia Lão Tử nói về cuộc hành trình của người chiến binh ánh sáng:

“Đạo bao hàm sự tôn trọng cho tất cả những vật bé nhỏ, vi tế. Hãy học cách nhận diện đúng thời điểm để lựa chọn thái độ cần thiết.”

“Kể cả nếu cậu đã từng bắn cung vài lần, hãy tiếp tục chú tâm vào cách đặt mũi tên và kéo dây cung.”

“Khi một người mới bắt đầu biết điều mình cần, anh ta sẽ tỏ ra khôn ngoan hơn bậc hiền nhân đăng trí.”

“Tích lũy tình yêu đem đến may mắn tích lũy thù hận đem đến tai họa. Bất cứ ai không nhận diện được những vấn đề đến với mình thì cũng giống như kẻ để cửa mở cho bị kịch ủa vào.”

“Một trận chiến thì không giống như một cuộc cãi vã.”

Người chiến binh ánh sáng biết cách tĩnh tâm.

Chàng ngồi tại một nơi thanh tịnh trong chiếc lều của mình và buông mình cho ánh sáng linh thiêng. Khi ngồi như thế, chàng cố không nghĩ đến bất cứ chuyện gì. Chàng tách mình khỏi cuộc kiếm tìm vui thú, khỏi những thử thách và cả sự mạo hiểm, cho phép những khả năng thiên phú và sức mạnh của bản thân tự lộ diện.

Kể cả khi chàng không nhận ra chúng, thì sau đó những khả năng thiên phú và sức mạnh này sẽ chăm lo cho cuộc đời chàng và sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày của chàng.

Trong khi tĩnh tâm, người chiến binh không còn là chính chàng nữa, mà chỉ là một điểm linh quang đến từ Linh Hồn Vũ Trụ. Đó là những thời điểm đem đến cho chàng sự hiểu biết về những trách nhiệm và cách chàng nên cư xử cho phù hợp.

Người chiến binh ánh sáng biết rằng trong sự tĩnh lặng của trái tim, chàng sẽ nghe thấy mệnh lệnh dẫn dắt cuộc đời mình.

“**K**hi con kéo cây cung”, Herrigel* nói với vị thiền sư, “đến một điểm mà con cảm thấy sẽ hết hơi nếu không thả tay cho mũi tên bay đi ngay lúc đó”.

“Nếu con cứ tỏ ra quá phấn khích vào thời điểm con phải thả cho mũi tên bay đi, con sẽ không bao giờ học được nghệ thuật bắn cung”, thiền sư nói. “Đôi khi, chính ham muốn chủ động quá mức của cung thủ làm hỏng độ chính xác của mũi tên.”

Đôi khi người chiến binh ánh sáng nghĩ “Nếu mình không làm điều này, nó sẽ không được làm”.

Nhưng không hẳn là như vậy. Chàng phải hành động, nhưng chàng cũng phải để chừa lại khoảng không cho Vũ Trụ hành động nữa.

Khi người chiến là nạn nhân của là một vài sự bất công, chàng thường ở một mình, để không ai thấy được nỗi đau của chàng.

Điều này có cả hai mặt: tốt lẫn xấu.

Việc ở một mình cho phép trái tim từ từ chữa trị những thương tổn của nó. Nhưng điều đó khác với việc ngồi cả ngày chìm đắm suy tư về nỗi sợ hãi rằng mình có vẻ yếu đuối.

Trong mỗi chúng ta đều có cả thiên thần lẫn quỷ dữ, tiếng nói của cả hai rất giống nhau. Khi đối diện với một vấn đề, quỷ dữ thường khuyến khích một cuộc đối thoại đơn độc, chúng thường cố chỉ cho ta thấy ta dễ bị tổn thương đến nhường nào. Còn các thiên thần giúp ta ngẫm nghĩ về quan điểm của bản thân và đôi khi các vị cũng cần đến lời nói của ai đó để bộc lộ chính mình.

Người chiến binh có khả năng cân bằng giữa sự đơn độc và phụ thuộc.

Người chiến binh ánh sáng cần tình yêu.

Tình yêu và sự quý mến là một phần bản tính của chàng, cũng như ăn uống và lòng say mê dành cho cuộc Hảo Chiến. Khi người chiến binh ngắm cảnh hoàng hôn mà thấy trong lòng không hứng thú thì hẳn là đã có điều gì đó lệch lạc.

Lúc đó, chàng sẽ dừng chiến đấu và đi tìm bạn tri kỷ, để họ cùng nhau ngắm mặt trời lặn.

Nếu gặp khó khăn trong việc tìm kiếm bạn tri kỷ, chàng sẽ tự hỏi: “Liệu có phải ta đã quá e ngại để tiến tới với một ai đó? Liệu có phải ta nhận được sự quý mến mà vẫn còn chưa nhận ra?”.

Người chiến binh ánh sáng sử dụng sự cô đơn, chứ không để nó sử dụng chàng.

Người chiến binh ánh sáng biết rằng chàng không thể sống trong tình trạng hoàn toàn thoải mái.

Điều chàng đã học được từ cung thủ là để bắn được mũi tên đi xa, chàng phải giữ căng dây cung. Chàng đã học được từ những ngôi sao rằng chỉ có vụ nổ từ bên trong mới cho phép nó tỏa sáng. Người chiến binh nhận ra rằng khi một con ngựa chuẩn bị nhảy qua hàng rào, nó gồng tất cả các cơ bắp của mình lên.

Nhưng chàng không bao giờ nhâm lẫn giữa sự căng thẳng và lo lắng.

Người chiến binh ánh sáng luôn cố giữ sự cân bằng giữa Nghiêm Cẩn và Từ Bị.

Để đạt được ước mơ của mình, chàng cần một ý chí mạnh mẽ và một khả năng phi thường để chấp nhận. Dù chàng có thể có một mục tiêu, nhưng con đường dẫn đến mục tiêu đó không phải lúc nào cũng giống như cách chàng mừng tượng về nó.

Đó là lý do tại sao người chiến binh phối hợp giữa kỷ luật và lòng thương yêu. Thượng Đế không bao giờ ruồng bỏ những đứa con của Ngài, nhưng những mục đích của Ngài thì ta không thể thấu rõ được, và Ngài xây đắp con đường bằng chính những bước chân của chúng ta.

Người chiến binh kết hợp giữa kỷ luật và sự chấp nhận để nuôi dưỡng lòng nhiệt tình của chàng. Những khuôn sáo, lối mòn quen thuộc không bao giờ đứng đầu trong bất cứ xu hướng mới mẻ quan trọng nào.

Đôi khi người chiến binh ánh sáng hành 15 nhân – xử giống như nước, chảy vòng qua những trở ngại mà chàng đối mặt.

Đôi khi bảo thủ đồng nghĩa với bị tiêu diệt và vì vậy, chàng học cách thích ứng với hoàn cảnh. Chàng chấp nhận mà không phàn nàn về những hòn đá dọc theo con đường đã gây khó khăn khi chàng đi qua núi.

Sức mạnh của nước nằm ở chỗ búa không thể hủy hoại được nó, dao không thể gây thương tích cho nó. Thanh kiếm cứng nhất trên thế giới không thể làm mẻ mặt lưỡi của chính nó.

Dù con sông có uốn lượn thế nào, dòng chảy của nó cũng sẽ thích ứng theo được, nhưng con sông không bao giờ quên mục tiêu: trở về với biển cả. Với bản chất mềm mại, khi gặp dòng sông khác, nó từ từ hợp lưu với dòng sông đó.

Và có một điều chắc chắn sức mạnh của nước là tuyệt đối.

Với người chiến binh ánh sáng, không có gì là trừu tượng.

Mọi thứ đều cụ thể và có ý nghĩa. Chàng không ngồi thư thái trong lều của mình, quan sát thế giới xung quanh đang diễn ra. Chàng chấp nhận mỗi thử thách như là một cơ hội để chuyển hóa bản thân.

Một số chiến hữu dành cả cuộc đời kêu ca rằng họ thiếu cơ hội và bình luận về những quyết định của người khác. Còn người chiến binh thì biến những suy nghĩ của mình thành hành động.

Đôi khi chàng chọn sai mục tiêu và trả giá cho lỗi lầm của mình mà không hề kêu ca. Cũng có khi, chàng đi chệch khỏi con đường và mất rất nhiều thì giờ chỉ để cuối cùng quay trở lại vạch xuất phát.

Nhưng người chiến binh không bao giờ cho phép mình nản lòng.

Người chiến binh ánh sáng có những phẩm chất của một tảng đá.

Khi chàng ở nơi có địa thế bằng phẳng, tất cả mọi thứ xung quanh chàng đều hài hòa và chàng vẫn còn yên vị. Người ta có thể xây nhà trên người chàng, và cơn bão sẽ không phá hủy nổi chúng.

Tuy nhiên, khi chàng bị đặt vào nơi có địa thế dốc, và mọi thứ quanh chàng tỏ ra không còn được cân bằng hay tôn trọng, thì chàng sẽ bộc lộ sức mạnh của mình. Chàng lao vào kẻ thù đang đe dọa sự bình yên của chàng. Vào những lúc như thế, người chiến binh có một sức mạnh ghê gớm và không ai có thể ngăn cản được chàng.

Người chiến binh ánh sáng suy ngẫm về cả chiến tranh lẫn hòa bình và biết cách hành động phù hợp với hoàn cảnh.

Nếu người chiến binh ánh sáng quá tin vào trí thông minh của mình, chàng sẽ đánh giá thấp sức mạnh đối phương.

Điều quan trọng là không được quên rằng đôi khi sức khỏe còn hiệu quả hơn cả mưu trí.

Một cuộc đấu bò tốt kéo dài mười lăm phút. Con bò nhanh chóng nhận ra rằng nó bị lừa và bước tiếp theo nó sẽ tấn công người kỵ sĩ. Khi điều đó xảy ra, không có sự tài giỏi, tranh đấu, thông minh hay bùa chú nào có thể ngăn được bi kịch xảy ra.

Đó là lý do tại sao người chiến binh không bao giờ đánh giá thấp những địch thủ hung hãn. Khi cuộc chiến tỏ ra quá ác liệt, chàng rút lui khỏi chiến trường cho đến khi kẻ thù đã tự làm mình kiệt sức.

Người chiến binh ánh sáng biết rằng khi nào kẻ thù mạnh hơn mình.

Nếu chàng quyết định đối đầu với hắn, chàng sẽ bị tiêu diệt ngay lúc đó. Nếu chàng đáp trả lời khiêu khích của hắn, chàng sẽ sập bẫy hắn giăng. Vì thế, khi bị rơi vào tình huống khó khăn, chàng dùng tài ngoại giao để giải quyết. Nếu kẻ thù cư xử như một đứa trẻ, chàng cũng sẽ làm vậy. Nếu hắn thách đấu, chàng sẽ vờ như không hiểu.

Những chiến hữu nói: “Anh ta là một kẻ hèn nhát”.

Nhưng người chiến binh không thèm để ý đến những lời nói ấy. Chàng biết rằng cơn thịnh nộ và lòng can đảm của một con chim nhỏ chẳng là gì đối với một con mèo.

Trong những trường hợp như thế, người chiến binh thường giữ lòng kiên nhẫn. Chẳng mấy chốc kẻ thù sẽ bỏ đi tìm người khác để khiêu khích.

Người chiến binh ánh sáng không bao giờ tỏ ra thờ ơ trước sự bất công. Chàng biết rằng tất cả đều là một và mỗi hành động cá nhân đều ảnh hưởng đến người trên toàn hành tinh. Đó là lý do tại sao khi đối diện với nỗi khổ đau của kẻ khác, chàng dùng thanh kiếm của mình để lập lại sự yên bình.

Nhưng dù có chống lại sự áp bức, chàng cũng không bao giờ cố phán xét những kẻ đàn áp. Mỗi người sẽ phải trả lời cho hành động của anh ta trước Thượng Đế. Và vì vậy, sau khi người chiến binh hoàn thành nhiệm vụ của mình, chàng không đưa ra thêm lời bình luận nào cả.

Người chiến binh ánh sáng có mặt trên đồ này là để giúp những chiến hữu của mình chủ không phải để kết tội những người hàng xóm.

Người chiến binh ánh sáng không bao giờ hèn nhát.

Tấn công có thể là một cách tuyệt hay để tự vệ, nhưng người ta không thể dùng nó khi đang quá sợ hãi. Khi còn nghi ngờ, người chiến binh thích đối mặt với thất bại và sau đó tự chữa chạy vết thương cho mình, bởi chàng biết nếu bỏ chạy, chàng sẽ trao cho kẻ hung hăng kia nhiều sức mạnh hơn là hẳn đáng có.

Vào những thời điểm cam go và đau đớn, người chiến binh đối diện với những khác biệt rõ rệt giữa chủ nghĩa anh hùng, tính cam chịu và lòng dũng cảm.

Người chiến binh ánh sáng không bao vội vã.

Thời gian luôn thiên vị cho chàng. Chàng học cách làm chủ tính thiếu kiên nhẫn của mình và tránh hành động mà không suy nghĩ trước.

Bằng cách đi bộ chậm rãi, chàng ý thức được sự vững chắc trong mỗi bước chân của mình. Chàng biết rằng mình đang sống trong thời điểm quyết định của lịch sử nhân loại và chàng cần thay đổi chính mình trước khi có thể chuyển hóa cả thế giới. Đó là lý do khiến chàng nhớ đến lời của Lanza del Vasto*: “Một cuộc cách mạng cần có thời gian để đi vào ổn định”.

Người chiến binh không bao giờ hái quả khi nó còn xanh.

Người chiến binh ánh sáng cần cả lòng kiên nhẫn và sự nhanh nhẹn.

Hai sai lầm mang tính chiến lược nhất là hành động quá sớm và để cho cơ hội trôi qua; để tránh điều này, người chiến binh xem mỗi tình huống như thể chúng là độc nhất vô nhị và không bao giờ dùng đến công thức, phương pháp hay ý kiến của những người khác.

Khi được vua Moaiyat hỏi về những bí quyết trong thuật làm chính trị đỉnh cao của mình, Omr Ben Al-Aas trả lời như sau:

“Thần không bao giờ can dự vào chuyện gì mà không tìm ra đường lui trước đó. Sau nữa, thần không bao giờ bước vào một tình huống nào mà lại muốn đắm bổ tới ngay tức thì.”

Người chiến binh ánh sáng thường đánh mất lòng nhiệt tình.

Chàng tin rằng không còn điều gì có thể khuấy lên trong mình xúc cảm mà chàng khao khát. Chàng buộc phải bỏ ra nhiều ngày đắm chìm trong cảm giác rằng mình là một trong những kẻ bị khuất phục, và dường như không còn có điều gì có thể giúp chàng phục hồi lại sự hào hứng.

Các chiến hữu nói: “Có lẽ cuộc chiến của anh ta đã kết thúc”.

Người chiến binh cảm thấy đau đớn và hoang mang khi nghe thấy những lời nhận xét như vậy bởi vì chàng biết rằng chàng còn chưa đến được nơi mình muốn đến. Nhưng chàng là một người ngang bướng và chàng khước từ ý định từ bỏ những mục tiêu của mình.

Sau đó, vào lúc chàng ít mong đợi nhất, bỗng có một cánh cửa mới mở ra cho chàng.

Người chiến binh ánh sáng luôn giữ cho lòng mình thanh thản, không mảy may nhuốm chút hận thù.

Khi bước vào cuộc chiến, chàng thường nhớ đến lời dạy của đức Jesus Christ: “Hãy yêu thương lấy kẻ thù của người”. Và chàng tuân theo lời dạy đó.

Nhưng chàng biết rằng hành động tha thứ không có nghĩa là chàng phải chấp nhận mọi việc. Người chiến binh không thể cúi đầu, bởi nếu vậy thì chàng sẽ không còn nhìn thấy chân trời mơ ước của mình nữa.

Chàng thừa nhận rằng những địch thủ có đó để kiểm tra lòng dũng cảm, lòng kiên trì và khả năng ra quyết định của chàng. Chúng buộc chàng phải chiến đấu cho những ước mơ của mình.

Chính những kinh nghiệm trận mạc đã khiến người chiến binh ánh sáng trở nên mạnh mẽ.

Người chiến binh ánh sáng nhớ về những trang sử đã qua.

Chàng thấy rằng cuộc Truy Tìm Tâm Linh đã góp phần làm nên những trang sử tươi sáng nhất trong lịch sử loài người.

Những cuộc truy tìm này cũng phải chịu trách nhiệm cho những chương tồi tệ nhất những cuộc tàn sát đầm máu, những hy sinh vô nghĩa, những chính sách ngu dân đọa đầy con người trong tăm tối. Người ta đã dùng nó cho những mục đích cá nhân và dùng những tư tưởng của nó để bảo vệ cho những mưu đồ xấu xa nhất.

Người chiến binh từng nghe mọi người hỏi rằng: “Làm thế nào để tôi biết rằng con đường tôi đang đi là đúng đắn?”. Và chàng đã thấy nhiều người từ bỏ cuộc truy tìm của mình bởi vì họ không thể trả lời câu hỏi đó.

Người chiến binh thì không hoài nghi, chàng sống theo lời dạy minh triết của đức Jesus Christ:

“Người sẽ hiểu được cây qua hoa trái của nó.” Đó là quy tắc chàng tuân theo và chàng không bao giờ đi vào con đường sai trái.

Người chiến binh ánh sáng ý thức được tầm quan trọng của trực giác.

Ở giữa cuộc chiến, chàng không có thì giờ để nghĩ về đòn đánh của kẻ thù, vì vậy chàng dùng bản năng của mình và tuân theo sự dẫn dắt của thiên thần hộ mệnh.

Những lúc thanh bình, chàng giải mã những dấu hiệu mà Thượng Đế gửi cho chàng.

Mọi người nói: “Anh ta thật điên rồ!”. Hoặc: “Anh ta như sống trong cõi mộng vậy!”.

Hoặc kể cả: “Làm sao anh ta có thể tin vào những điều phi lý như vậy?”.

Nhưng người chiến binh biết rằng trực giác là ngôn ngữ của Thượng Đế và chàng tiếp tục lắng nghe những cơn gió và chuyện trò với các vì sao.

Người chiến binh ánh sáng ngồi bên các hữu lửa.

Họ trò chuyện về những cuộc chinh phục của chàng, và bất kỳ vị khách lạ nào gia nhập cũng được đón chào bởi vì mọi người đều tự hào về cuộc đời và cuộc Hảo Chiến của chàng. Người chiến binh hăng say nói về con đường của mình, chàng kể về chuyện chàng đã chống lại những thử thách ra sao, hoặc nói về giải pháp chàng đã tìm ra cho những tình huống đặc biệt khó khăn. Khi kể chuyện, chàng truyền vào ngôn ngữ của mình cả niềm đam mê lẫn sự lãng mạn.

Đôi khi, chàng nói quá lời một chút. Chàng nhớ rằng đôi khi tổ tiên chàng cũng từng nói quá lên như vậy.

Đó là lý do tại sao chàng cũng làm như thế. Nhưng chàng không bao giờ nhậm lẫn giữa niềm kiêu hãnh với sự hào huyền và chàng không bao giờ tin vào những lời nói thái quá của mình.

Người chiến binh nghe ai đó nói rằng: “Tôi cần hiểu mọi thứ trước khi có thể quyết định. Tôi muốn tự do thay đổi ý kiến của mình”.

Người chiến binh cảm thấy nghi ngờ khi xem xét những lời này. Chàng có thể tận hưởng tự do nhưng điều đó không ngăn cản chàng nhận lời cam kết, dù chàng hoàn toàn không biết tại sao mình làm như vậy.

Người chiến binh đi đến những quyết định. Linh hồn chàng tự do như những áng mây trên trời, dù chàng vẫn cam kết với ước mơ của mình. Trên con đường tự mình chọn lựa, chàng thường phải dậy sớm hơn là chàng muốn, nói chuyện với những người mà chàng chẳng học hỏi được điều gì từ họ và phải có những hy sinh nhất định.

Những người bạn của chàng nói rằng: “Anh không có tự do”.

Nhưng người chiến binh có tự do. Chàng biết rằng một cái lò để mở thì không nướng được bánh mì.

Trước khi tham dự vào bất kỳ việc gì bạn cần biết điều bạn có thể mong đợi làm thế nào để bạn đạt được mục tiêu và liệu bạn có khả năng thực hiện kế hoạch đề ra hay không.

“Chỉ người nào - có căn cơ thích hợp - cảm thấy không khát khao thành quả của cuộc chinh phục và còn chưa đắm chìm trong cuộc chiến mới có thể thành thực nói rằng anh ta đã từ bỏ thành quả chiến thắng. Người ta có thể từ bỏ thành quả, nhưng từ bỏ không có nghĩa là dừng dừng với thành quả.”

Người chiến binh ánh sáng trân trọng lắng nghe lời dạy của Thánh Gandhi*. Và chàng sẽ không bị thuyết phục bởi những kẻ - không có khả năng đạt được bất kỳ thành quả nào - thuyết giảng về sự từ bỏ.

Người chiến binh ánh sáng chú ý đến cả những thứ nhỏ nhất bởi vì chúng cũng có thể gây khó khăn cho chàng.

Một cái gai dù nhỏ cũng có thể là nguyên nhân khiến cho khách lữ hành phải tập tễnh bước đi. Một tế bào bé tí xiu, tưởng như vô hình, cũng có thể phá hoại cả một cơ quan khỏe mạnh trong cơ thể. Ký ức về một phút giây sợ hãi trong quá khứ cũng có thể làm cho tính hèn nhát tái sinh vào mỗi buổi sáng thức dậy. Một tích tắc thôi cũng có thể mở ra cách đánh một đòn chí mạng vào kẻ thù.

Người chiến binh lưu tâm đến những thứ nhỏ nhất. Đôi khi chàng tự gây khó dễ cho chính mình, nhưng chàng thích hành động theo cách này.

Có một câu tục ngữ cổ thể này: “Điều oái oăm thường nằm ở những chỗ ít ngờ tới nhất”.

Không phải lúc nào người chiến binh ánh sáng cũng có niềm tin vào những gì chàng đang làm.

Có những lúc chàng không tin tưởng vào bất cứ điều gì cả. Và chàng hỏi trái tim mình “Liệu rằng tất cả những nỗ lực này có thực sự đáng giá hay không?”.

Trái tim chàng im lặng. Và người chiến binh phải tự quyết định.

Sau đó chàng đi tìm một tấm gương de noi theo. Và chàng nhớ ra rằng đức Jesus Christ đã trải qua tình huống tương tự để thực sự ở trong vị thế của con người.

“Xin hãy mang chén này khỏi chỗ của tôi”, đức Jesus Christ nói. Người cũng mất đi niềm tin và lòng dũng cảm, nhưng Người đã không dừng lại

Người chiến binh ánh sáng vẫn tiếp tục mọi việc dù chàng còn cảm thấy thiếu niềm tin. Chàng tiến bước và cuối cùng niềm tin quay trở lại với chàng.

Người chiến binh biết rằng không ai là một ốc đảo đơn độc cả.

Chàng không thể chiến đấu một mình. Với bất kỳ kế hoạch nào, chàng cũng cần dựa vào những người khác. Chàng cần có người cùng mình bàn bạc chiến lược, có người trợ giúp khi cầu cứu. Và trong những giây phút nghỉ ngơi chàng cũng cần có ai đó ngồi cùng bên đống lửa để nghe chàng kể về những giai thoại chốn sa trường.

Nhưng chàng không để người ta nhầm lẫn tình bạn này với sự mất an toàn có thể xảy tới. Chàng đang hoang, minh bạch trong hành động và kín đáo, bí mật trong các kế hoạch của mình.

Người chiến binh ánh sáng nhảy múa vui đùa cùng chiến hữu, nhưng chàng không đổ vấy trách nhiệm về những hành động của mình cho người khác.

Trong khoảng thời gian giữa các cuộc chiến, người chiến binh nghỉ ngơi.

Chàng thường dành ra nhiều ngày không làm gì, bởi vì đó là điều trái tim chàng cần nhưng trực giác của chàng luôn tỉnh táo. Chàng không phạm vào trọng tội lãnh đạm* bởi chàng biết điều đó có thể dẫn đến đâu - tới sự đơn điệu nồng ấm của những chiều Chủ nhật tả nhạ trôi đi.

Người chiến binh gọi điều này là “sự yên bình của nghĩa địa”. Rồi chàng nhớ đến một đoạn trong sách Khải Huyền: “Ta biết công việc của người, người không lạnh cũng không nóng... Vì người hâm hẩm, không nóng cũng không lạnh, nên ta sẽ nhổ người ra khỏi miệng ta”.

Người chiến binh nghỉ ngơi và cười đùa. Nhưng chàng vẫn luôn tỉnh táo.

Người chiến binh ánh sáng biết rằng mọi người đều có một nỗi e sợ trước người khác.

Thông thường nỗi sợ hình thành theo hai cách: qua sự thù địch hoặc qua sự quy phục. Chúng là hai mặt của cùng một vấn đề.

Đó là lý do tại sao khi gặp ai đó làm mình sợ hãi, người chiến binh thường tự nhắc rằng kẻ kia cũng đang có cùng một nỗi bất an như mình. Hắn đang trải nghiệm cùng những vấn đề và vượt qua những trở ngại tương tự mình.

Nhưng chàng biết cách giải quyết những vấn đề tốt hơn. Tại sao lại như vậy? Bởi vì chàng sử dụng nỗi sợ như một động cơ, không phải như một cái phanh.

Người chiến binh học hỏi địch thủ của mình và diễn theo điệu bộ tương tự.

Với người chiến binh ánh sáng, không có khái niệm “không thể” trong tình yêu. Sự im lặng, thờ ơ hay chối từ không làm chàng nhụt chí. Chàng biết rằng, đằng sau chiếc mặt nạ lạnh lùng mà người ta đang đeo, có một trái tim nóng hổi đang đập.

Đây là lý do tại sao người chiến binh liều lĩnh hơn những người khác. Chàng không ngừng tìm kiếm tình yêu với người khác, dù điều đó có nghĩa là chàng thường xuyên phải nghe câu trả lời “không” và trở về nhà trong bộ dạng của kẻ thất trận cùng cảm giác bị chối từ ngấm sâu vào thể xác và linh hồn.

Người chiến binh không bao giờ đầu hàng nỗi sợ khi chàng đang tìm kiếm điều mình cần. Không có tình yêu, chàng chẳng là gì cả.

Người chiến binh nhận ra sự yên ắng trước mỗi trận đánh quan trọng.

Và sự yên ắng đó dường như đang nói rằng: “Mọi chuyện đã kết thúc. Sao anh không quên đi cuộc chiến và thư giãn một chút?”. Lúc ấy, những chiến binh thiếu kinh nghiệm sẽ hạ vũ khí và than thở buồn chán.

Còn người chiến binh vẫn chú tâm lắng nghe sự yên ắng đó. Ở đâu đó đang có chuyện xảy ra. Chàng biết rằng những trận động đất kinh hoàng thường đến mà không báo trước. Trong đêm tối, chàng đi bộ qua những cánh rừng và thấy rằng chính vào lúc các loài vật im lặng thì nguy hiểm đang đến gần.

Khi những người khác tụ tập chuyện trò, người chiến binh tự mình rèn luyện kiếm thuật và dự tính những kế hoạch cho tương lai.

Người chiến binh ánh sáng là một người biết tin tưởng.

Bởi chàng tin vào những điều kỳ diệu, những điều kỳ diệu bắt đầu xảy ra. Bởi chàng tin chắc rằng những suy nghĩ sẽ thay đổi được cuộc đời chàng, cuộc đời chàng bắt đầu thay đổi. Bởi chàng chắc chắn rằng chàng sẽ tìm thấy tình yêu của mình, tình yêu đó xuất hiện.

Bây giờ và về sau, cuộc đời sẽ làm chàng thất vọng. Đôi khi, sẽ làm chàng tổn thương

Rồi chàng lại nghe thấy người ta nói rằng: “Anh ta thật ngây thơ!”.

Nhưng người chiến binh biết rằng điều đó đáng giá. Với mỗi thất bại, người chiến binh có được hai chiến thắng.

Tất cả những người biết tin tưởng đều biết điều này.

Người chiến binh ánh sáng học được rằng tốt nhất là nên đi theo ánh sáng.

Chàng có thể dối xử bội bạc, nói dối, đi chệch khỏi con đường đúng đắn hay đón nhận bóng tối. Và mọi thứ vẫn tốt đẹp, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Rồi bỗng nhiên vực thẳm hiện ra, bạn có thể đi hàng nghìn bước chân trong an toàn nhưng chỉ cần một bước thừa ra thôi cũng có thể đồng nghĩa với việc đặt dấu chấm hết cho tất cả. Người chiến binh dừng lại trước khi chàng tự hại mình.

Khi đưa ra quyết định đó, chàng nghe thấy bốn lời bình luận:

“Cậu luôn làm hỏng mọi thứ.”

“Cậu quá già để thay đổi.”

“Cậu không tốt.”

“Cậu không xứng đáng.”

Chàng nhìn lên bầu trời và có một tiếng nói vang lên: “Bạn thân mến, ai cũng từng mắc sai lầm. Bạn được tha thứ nhưng tôi không thể buộc bạn làm điều đó. Đó là sự lựa chọn của bạn”.

Một người chiến binh đích thực sẽ chấp nhận sự tha thứ đó.

Người chiến binh ánh sáng luôn cố gắng cải thiện năng lực bản thân.

Mỗi đường kiếm của chàng đều chứa đựng sự thông thái và chiêm niệm được tích lũy qua hàng thế kỷ. Mỗi đường kiếm cần có sức mạnh và kỹ năng của tất cả chiến binh trong quá khứ - những người mà kể cả cho đến hôm nay, vẫn tiếp tục cầu nguyện cho cuộc chiến. Trong trận chiến, mỗi bước di chuyển sẽ vinh danh những bước di chuyển mà những thế hệ đi trước cố gắng trao truyền lại qua Truyền Thống.

Người chiến binh phát triển vẻ đẹp trong những đường kiếm của chàng.

Người chiến binh ánh sáng là một người đáng tin cậy.

Chàng cũng mắc phải một vài lỗi lầm. Đôi khi chàng nghĩ rằng mình có vai trò quan trọng hơn so với thực tế, nhưng chàng không nói dối.

Khi mọi người cùng tụ tập bên đồng lửa, chàng trò chuyện với những người bạn của mình, cả nam lẫn nữ. Chàng biết rằng ký ức của Vũ Trụ sẽ lưu giữ lại những lời chàng nói như là bằng chứng cho những gì chàng nghĩ.

Và người chiến binh tự hỏi: “Tại sao ta nói quá nhiều trong khi ta thường không có khả năng thực hiện được tất cả những gì mình nói?”. Trái tim chàng trả lời: “Khi cậu bảo vệ ý kiến của mình trước mọi người thì sau đó cậu sẽ phải nỗ lực để sống theo như thế”.

Đó là bởi vì người chiến binh tin rằng chàng là những gì chàng nói về mình, rằng cuối cùng chàng sẽ trở thành người đúng như thế.

Người chiến binh biết rằng trong một trận đánh, thỉnh thoảng cũng có những lúc ngưng chiến.

Sẽ chẳng ích gì khi thúc ép mọi việc Chàng phải kiên nhẫn và chờ đợi cho đến khi - hai bên giao chiến trở lại. Trong bầu không khí yên ắng của chiến trường, chàng cố gắng lắng nghe nhịp đập trái tim mình.

Chàng nhận thấy mình đang căng thẳng và sợ hãi.

Người chiến binh xem xét lại cuộc sống của chàng. Chàng phải chắc rằng thanh kiếm chàng đã sắc nhọn, trái tim chàng đã mãi nguyện và niềm tin vẫn cháy lên trong tâm hồn chàng. Chàng biết rằng việc duy trì những điều đó cũng quan trọng chẳng kém gì việc chiến đấu.

Có những việc không phải lúc nào cũng hoàn toàn ổn thỏa. Và người chiến binh tận dụng những lúc ngưng chiến ấy để trang bị những điều kiện tốt hơn cho mình.

Người chiến binh ánh sáng biết rằng cả thiên thần và quỷ dữ đều đang cố gắng giành lấy tay kiếm của chàng.

Quỷ dữ nói rằng: “Cậu sẽ suy yếu. Cậu sẽ không biết chính xác vào khi nào. Cậu đang sợ hãi”. Thiên thần nói: “Cậu sẽ suy yếu. Cậu sẽ không biết chính xác vào khi nào. Cậu đang sợ hãi”.

Người chiến binh cảm thấy thật bất ngờ. Thiên thần và quỷ dữ đều nói giống nhau.

Sau đó quỷ dữ tiếp tục nói: “Hãy để tôi giúp cậu”. Còn thiên thần thì nói: “Tôi sẽ giúp cậu”.

Chính lúc đó, người chiến binh hiểu ra sự khác biệt. Ngôn từ có thể giống nhau nhưng hai sự giúp đỡ này là hoàn toàn khác biệt.

Và người chiến binh chọn bàn tay của thiên thần.

Mỗi khi người chiến binh rút kiếm ra, chàng sẽ dùng nó.

Chàng có thể dùng nó để khai quang con đường, để giúp đỡ ai đó, để chống lại hiểm nguy. Nhưng thanh kiếm cũng rất thất thường và nó không thích nhìn thấy lưỡi gươm được xuất ra cho những điều không tốt đẹp.

Đó là lý do tại sao người chiến binh không bao giờ đe dọa ai. Chàng có thể tấn công, tự vệ hoặc chạy trốn - tất cả những cách hành xử này đều góp phần tạo nên một cuộc chiến. Tuy nhiên, làm suy giảm sức mạnh của một đòn đánh bằng cách nói về nó không phải là một phần của cuộc chiến.

Người chiến binh ánh sáng luôn tỉnh táo với những đường kiếm của mình. Nhưng chàng không bao giờ quên rằng thanh kiếm cũng đang đổi theo từng cử động của chàng.

Thanh kiếm không được tạo ra để người ta dùng nó bằng miệng.

Đôi khi quỷ dữ cứ đeo đuổi theo người chiến binh ánh sáng. Những lúc đó, chàng ôn tồn mời nó vào trong lều của mình. n Chàng hỏi quỷ dữ: “Người muốn hại ta hay mượn ta để hại người khác”.

Quỷ dữ vờ như không nghe thấy. Nó nói rằng nó biết bóng tối ngự trị trong tâm hồn người chiến binh ánh sáng. Nó chạm vào những vết thương còn chưa lành sẹo và muốn chàng báo thù. Nó đề cập đến một số thủ đoạn và chất độc tinh vi sẽ giúp chàng tiêu diệt được kẻ thù. Minh Người chiến binh ánh sáng ngồi lắng nghe nó nói. Nếu câu chuyện có vẻ chùng xuống, chàng sẽ động viên nó bằng cách hỏi về tất cả các loại mưu mô, thủ đoạn của nó.

Khi đã nghe xong tất cả, chàng đứng dậy và bỏ đi. Sau cuộc nói chuyện, quỷ dữ cảm thấy mệt mỏi và trống rỗng đến độ nó không còn sức lực để bám theo chàng nữa.

Người chiến binh vô tình bước hụt và ngã nhào xuống vực.

Những bóng ma dọa dâm chàng và sự đơn độc khiến chàng khổ sở. Mục đích của chàng là chiến đấu cho cuộc Hảo Chiến và chàng không bao giờ tưởng tượng rằng việc này lại xảy ra với mình, nhưng nó đã xảy ra. Bị bóng tối bao phủ xung quanh, chàng bèn liên lạc với vị minh sư của mình:

“Thầy ơi, con vừa bị rơi xuống vực”, chàng nói. “Nước sâu và tối quá!”

“Con hãy nhớ một điều”, minh sư trả lời. “Con không chìm vì bị rơi xuống nước, con chỉ chìm khi con cứ ở yên dưới đó.”

Và người chiến binh dùng tất cả sức lực để thoát khỏi tình huống khó khăn.

Người chiến binh ánh sáng cư xử như một đứa trẻ.

Đi Mọi người đều lấy làm kinh ngạc. Họ quên rằng một đứa trẻ cần được chơi đùa vui vẻ, đôi khi cư xử hơi bất kính một chút và đưa ra những câu hỏi ngây thơ nhưng hóc búa hay nói những điều nhảm nhí mà kể cả nó cũng không tin.

Và người ta cảm thấy sợ hãi: “Vậy đây là hành trình tâm linh hay sao? Anh ta còn quá non nớt!”.

Người chiến binh cảm thấy hãnh diện khi nghe thấy những lời bình luận như thế. Và qua sự ngây thơ và vui vẻ của mình, chàng giữ liên lạc với Thượng Đế trong khi chàng vẫn không rời mắt khỏi sứ mệnh của mình.

Nguyên gốc Latin của từ “trách nhiệm”^{*} phản ánh nghĩa đúng của nó: khả năng hồi đáp, phản ứng lại.^{*}

Một người chiến binh có trách nhiệm là người tỏ ra có khả năng quan sát và học hỏi. Chàng còn có cả khả năng “vô trách nhiệm”. Đôi khi chàng tự cho phép mình đi qua tình huống mà không hồi đáp hay phản ứng lại.

Nhưng chàng luôn chịu khó học hỏi. Chàng đứng lại, lắng nghe lời khuyên nhủ và đủ khiêm tốn để chấp nhận sự giúp đỡ.

Một người chiến binh có trách nhiệm không phải là người đặt lên vai mình gánh nặng của toàn thế giới, mà là người biết cách giải quyết những thử thách đến trong từng khoảnh khắc.

Không phải lúc nào người chiến binh ánh sáng cũng có thể lựa chọn chiến trường cho mình.

Đôi khi sự bất ngờ của cuộc đời đưa chàng đến những cuộc chiến mà chàng không lựa chọn. Nhưng sẽ thật vô ích nếu chàng bỏ chạy, những cuộc chiến này sẽ bám riết theo chàng.

Sau đó, vào thời điểm dường như là tất yếu của cuộc chiến, người chiến binh sẽ nói chuyện với địch thủ. Không tỏ ra sợ hãi hay hèn nhát, chàng cố tìm ra lý do tại sao người này lại muốn khiêu chiến, điều gì đã khiến anh ta rời làng quê của mình đi tìm chàng cho trận đấu tay đôi này. Người chiến binh thuyết phục địch thủ rằng đây không phải cuộc chiến dành cho anh ta.

Người chiến binh ánh sáng lắng nghe những gì địch thủ nói. Chàng chỉ chiến đấu nếu điều đó là thực sự cần thiết.

Người chiến binh cảm thấy run sợ khi phải đưa ra những quyết định quan trọng.

“Điều này là quá sức với anh”, người bạn của chàng nói.

“Hãy dũng cảm tiến lên”, người khác lại nói. Và vì vậy, chàng lại càng cảm thấy nghi ngờ. Sau vài ngày bận khoản lo lắng, chàng lui vào một góc lều, nơi chàng vẫn thường ngồi tĩnh tâm và cầu nguyện. Chàng nhìn thấy mình trong tương lai. Chàng thấy qua quan điểm của mình ai sẽ là người hưởng lợi, ai sẽ là người bị hại. Chàng không muốn gây ra những nỗi đau vô nghĩa, nhưng chàng cũng không muốn từ bỏ con đường của mình.

Người chiến binh cho phép quyết định tự hiển lộ.

Nếu phải nói “có”, chàng sẽ dũng cảm nói lên. Nếu phải nói “không”, chàng cũng sẽ nói lên mà không hề tỏ ra hèn nhát.

Người chiến binh ánh sáng hoàn toàn chấp nhận Lời Chỉ Dẫn Dành Riêng cho mình.

Các chiến hữu của chàng nói: “Anh ta có một niềm tin phi thường!”.

Trong giây phút, người chiến binh cảm thấy tự hào, nhưng ngay sau đó lại thấy xấu hổ về những gì mình vừa nghe thấy bởi vì chàng không có nhiều niềm tin như bề ngoài chàng đang thể hiện.

Vào lúc đó, thiên thần hộ mệnh thì thầm: “Cậu chỉ là công cụ của ánh sáng. Chẳng có lý do gì để cậu cảm thấy tự hào hay tội lỗi cả. Chỉ có những lý do để cậu cảm thấy hạnh phúc mà thôi”.

Và bây giờ, khi biết rằng mình chỉ là một công cụ, người chiến binh ánh sáng cảm thấy bình tĩnh và yên tâm hơn.

“Có thể Hitler đã thua trên chiến trường, nhưng cuối cùng thì ông ta cũng chiến thắng ở một mặt nào đó”, Marek Halter* nói, “bởi vì trong thế kỷ XX, người ta đã tạo ra những trại tập trung, những cuộc tra tấn chết đi sống lại và dạy cho đồng loại biết rằng họ có thể nhắm mắt làm ngơ trước sự bất hạnh của những người khác”.

Có lẽ ông ta nói đúng: có những đứa trẻ bị bỏ rơi, những thường dân bị thảm sát hàng loạt, những người vô tội bị giam cầm trong tù ngục, những người già cả cô đơn, những kẻ say xỉn bê tha nơi công rãnh, những kẻ cầm quyền điên khùng.

Nhưng có lẽ ông ta cũng chẳng đúng chút nào cả, bởi còn có những người chiến binh ánh sáng.

Và người chiến binh ánh sáng không bao giờ chấp nhận những điều không thể chấp nhận được.

Người chiến binh ánh sáng không bao giờ quên câu tục ngữ cổ: “Con dê ngoan thì không kêu”.

Khi có sự bất công xảy ra, ai cũng thấy mình không đáng bị rơi vào tình huống như vậy, thường là khi họ không thể tự vệ. Thất bại cũng hay đến gõ cửa người chiến binh ánh sáng.

Vào những lúc như thế, chàng giữ im lặng. Chàng không phí sức lực vào việc nói năng, bởi nói suông thì chẳng thể giải quyết được vấn đề gì cả. Tốt nhất là nên dùng sức mạnh để kháng cự lại và giữ lòng kiên nhẫn. Chàng biết rằng Ai Đó đang dõi theo, Ai Đó đã nhìn thấy những khổ đau không cần thiết này và sẽ không chấp nhận nó.

Người Đó trao cho chàng điều chàng cần nhất: thời gian. Sớm hay muộn, mọi việc sẽ lại một lần nữa diễn ra theo hướng có lợi cho chàng.

Người chiến binh thật khôn ngoan, chàng không nói về những lần thất trận của mình.

Có thể thanh kiếm không tồn tại được lâu, nhưng người chiến binh ánh sáng hẳn sẽ sống rất lâu.

Đó là lý do tại sao chàng không bao giờ tự huyễn hoặc bản thân về năng lực của chính mình. Và nhờ vậy, chàng tránh được cảm bất ngờ trước mọi sự. Chàng nhìn nhận mọi thứ theo đúng giá trị thật của nó.

Khi người chiến binh ngẫm nghĩ những vấn đề nghiêm trọng, quý dữ thường thì thầm vào tai chàng: “Đừng có lo lắng, nó không quan trọng đâu!”.

Lúc khác, khi chàng gặp phải những vấn đề tầm thường, quý dữ lại nói với chàng: “Cậu nên dành toàn bộ sức lực để giải quyết trường hợp này”.

Người chiến binh không nghe những gì mà quý dữ nói với chàng. Chàng chính là chủ nhân của thanh kiếm.

Người chiến binh ánh sáng luôn cẩn trọng.

Chàng không phải xin phép bất cứ ai khi cầm vào thanh kiếm của mình. Chàng chỉ để nó trong tay mình. Chàng cũng không phí thì giờ giải thích cho những hành động của mình. Trung thành với những quyết định của Thượng Đế chàng nhận được câu trả lời cho những gì chàng làm.

Chàng nhìn sang hai bên và nhận ra những người bạn của mình. Chàng nhìn ra đằng sau và nhận ra địch thủ của mình. Chàng không dung thứ cho sự phản bội nhưng cũng không tìm cách trả thù. Chàng chỉ đuổi kẻ thù ra khỏi cuộc đời mình và không bao giờ chiến đấu lâu hơn mức cần thiết.

Người chiến binh ánh sáng không cố ra vẻ, chàng luôn là chính mình.

Người chiến binh không đồng hành với những kẻ muốn hại chàng. Người ta cũng không thấy chàng đi cùng với những kẻ muốn “an ủi” chàng.

Chàng tránh xa bất kỳ ai chỉ ở bên chàng lúc thất bại: những người bạn giả nhân giả nghĩa này muốn chứng minh rằng sự yếu đuối đáng được tưởng thưởng. Họ luôn mang đến cho chàng những tin xấu. Họ luôn cố gắng làm cho người chiến binh mất đi sự tự tin dưới lớp vỏ của “sự đoàn kết”.

Khi thấy chàng bị thương, đôi mắt họ nhạt nhòa ướn lệ, nhưng tận sâu trong trái tim mình, họ vui mừng bởi người chiến binh đã bại trận. Họ không hiểu rằng đó là một phần của cuộc chiến.

Những chiến hữu đích thực luôn ở bên người chiến binh ánh sáng trong lúc khó khăn cũng như khi thuận lợi.

Vào lúc bắt đầu cuộc chiến, người chiến binh ánh sáng tuyên bố: “Tôi có những giấc mơ”.

Sau vài năm, chàng nhận ra rằng mình thực sự có thể đạt được những mục tiêu đó. Chàng biết rằng những phần thưởng sẽ đến với chàng.

Chính vào thời điểm đó, chàng lại cảm thấy buồn. Chàng biết nỗi bất hạnh của những người khác, biết sự cô đơn và chán nản mà rất nhiều người đang trải qua và chàng tin rằng mình không xứng đáng với những gì mình sắp nhận được.

Thiên thần hộ mệnh liền thủ thỉ bên tai chàng: “Hãy từ bỏ tất cả”. Người chiến binh quỳ gối và dâng lên Thượng Đế những chiến công của chàng.

Hành động dâng hiến đó buộc người chiến binh phải thôi hỏi những câu ngu ngốc và giúp chàng vượt qua những cảm giác tội lỗi.

Người chiến binh ánh sáng có thanh kiếm trong tay.

Chàng là người quyết định mình sẽ làm gì và sẽ không bao giờ làm gì.

Có những thời điểm, cuộc đời đưa đẩy chàng đến chỗ khủng hoảng. Chàng phải xa cách với những thứ chàng vẫn luôn yêu quý. Đó là lúc người chiến binh bắt đầu ngẫm nghĩ. Chàng kiểm tra lại xem liệu mình có đang hoàn thành ý nguyện của Thượng Đế hay chỉ đang hành động một cách ích kỷ. Nếu sự chia cách này thực sự là một phần con đường của chàng, thì chàng sẽ chấp nhận nó mà chẳng hề phàn nàn.

Tuy nhiên, nếu sự chia cách đó đến từ hành động ác ý của ai đó thì chàng sẽ đáp trả mà không động lòng thương xót.

Người chiến binh sở hữu cả vũ lực lẫn lòng vị tha. Chàng có thể sử dụng cả hai khéo léo như nhau.

Người chiến binh ánh sáng không bao giờ bị rơi vào cái bẫy của từ “tự do”. Khi những người xung quanh chàng bị đàn áp, tự do là một khái niệm rất rõ ràng. Vào những lúc như thế, chàng dùng kiếm và chiến đấu cho đến hơi thở cuối cùng. Trong thế đối lập với tình trạng bị đàn áp, thật dễ hiểu tự do: nó có nghĩa là ngược lại với thân phận nô lệ.

Nhưng đôi khi người chiến binh nghe thấy những người có tuổi nói rằng: “Khi tôi nghỉ làm. Tôi sẽ được tự do”. Một năm sau, cũng chính người này lại than phiền rằng: “Cả cuộc đời chỉ toàn là những công việc lặp đi lặp lại nhàm chán”. Trong trường hợp này, thật khó để hiểu tự do: nó có nghĩa là sự vắng mặt của ý nghĩa cuộc đời.

Người chiến binh ánh sáng luôn cam kết. Chàng là nô lệ cho giấc mơ của mình và có quyền tự do hành động.

Không phải lúc nào người chiến binh ánh sáng cũng tham dự vào những cuộc chiến giống nhau, đặc biệt là khi chàng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nếu một trận chiến không tiến triển như dự kiến, chàng biết rằng mình sẽ phải ngồi xuống với kẻ thù và thương lượng để tạm thời đình chiến. Họ đều đã từng rèn luyện kiếm thuật, giờ thì họ cần hiểu nhau hơn.

Đây là một cử chỉ đáng hoàng chứ không phải hèn nhát. Nó thể hiện sự cân bằng lực lượng và sự thay đổi trong chiến thuật.

Sau khi những kế hoạch hòa bình được thảo ra, những người chiến binh quay trở về ngôi nhà của mình. Họ không cần chứng tỏ điều gì với bất cứ ai. Họ chiến đấu cho cuộc Hảo Chiến và giữ một niềm tin son sắt. Mỗi bên đã chịu nhân nhượng một chút, nhờ vậy mà cùng học được thuật thương lượng.

Những chiến hữu hỏi người chiến binh ánh sáng rằng chàng lấy sức mạnh ở đâu ra. Chàng trả lời: “Từ những kẻ thù giấu mặt”. Những chiến hữu hỏi rằng đó là những ai.

Người chiến binh đáp: “Đó là những người mà ta không còn có thể làm họ tổn thương nữa”.

Đó có thể là thằng nhóc đã đánh chàng trong một trận xô xát hồi nhỏ, là cô bạn gái đã bỏ chàng khi chàng mười một tuổi, là vị thầy đã bảo rằng chàng là một kẻ ngu dốt. Khi cảm thấy mệt mỏi, người chiến binh tự nhắc mình rằng những người này vẫn còn chưa biết đến lòng dũng cảm của chàng.

Chàng không nghĩ đến chuyện trả thù, bởi vì những người này không còn là một phần trong câu chuyện của chàng nữa. Chàng chỉ nghĩ cách làm thế nào cải thiện những khả năng của mình để sau này những hành động của chàng sẽ được cả thế giới biết đến và đến tại những kẻ đã từng làm tổn thương chàng.

Với người chiến binh ánh sáng, những vết thương của ngày hôm qua sẽ trở thành nguồn sức mạnh cho ngày hôm nay.

Người chiến binh ánh sáng luôn có cơ hội thứ hai trong đời.

Giống như tất cả những người khác, chàng không phải vừa sinh ra đã biết dùng kiếm Chàng đã phạm phải rất nhiều sai lầm trước khi khám phá ra Lời Chỉ Dẫn Dành Riêng cho mình.

Không người chiến binh ánh sáng nào có thể ngồi bên đồng lửa và nói với những người khác rằng: “Tôi luôn làm những việc đúng đắn”. Bất cứ ai nói như vậy thì đều là kẻ dối trá và vẫn còn chưa lĩnh hội được cách thấu hiểu bản thân. Người chiến binh ánh sáng đích thực đã từng gây ra những điều bất công trong quá khứ.

Nhưng khi tiếp tục tiến bước trên con đường của mình, chàng nhận ra rằng chàng luôn gặp lại những người mà chàng đã cư xử không đúng mực.

Đó là cơ hội để chàng sửa chữa lỗi lầm chàng đã gây ra cho họ, và chàng không hề ngần ngại nắm lấy cơ hội.

Người chiến binh khôn ngoan như con rắn và ngây thơ như con chim bồ câu.

Khi mọi người tụ tập chuyện trò, chàng không phán xét hành vi của những người khác. Chàng biết rằng bóng tối sử dụng một mạng lưới vô hình để mở rộng tội lỗi của nó. Mạng lưới này nắm bắt lấy bất cứ mẫu thông tin nào trôi nổi trong không khí và biến chúng thành âm mưu và sự đổ kỵ - những điều luôn hủy hoại tâm hồn con người.

Vì vậy, khi đã đến tai kẻ thù thì bất cứ điều gì về một người nào đó cũng sẽ bị cường điệu hóa do ảnh hưởng xấu của các mưu đồ thâm độc và ác ý.

Bởi vậy, khi người chiến binh nói về quan điểm của một người anh em, chàng tưởng tượng rằng người đó đang ở đây, lắng nghe những gì chàng nói.

Lời nguyện hằng ngày của các Hiệp Sĩ thời Trung cổ nói:

“Năng lượng tâm linh của Con Đường dùng lẽ công bằng và lòng kiên nhẫn để chuẩn bị cho linh hồn bạn.

Đây là Con Đường của người Hiệp Sĩ: con đường này vừa dễ vừa khó, bởi vì nó buộc người ta phải gạt sang một bên những điều tầm thường và những mối quan hệ tình cờ. Đó là lý do tại sao, rất nhiều người chần chừ đi theo con đường này.

Đây là lời dạy đầu tiên của Hiệp Sĩ: bạn hãy xóa đi mọi điều bạn đã viết trong cuốn sách của cuộc đời bạn cho đến nay: sự bồn chồn, thao thức, sự không chắc chắn và những lời nói dối. Và thay vào đó, bạn sẽ viết từ dũng cảm. Bắt đầu cuộc hành trình với từ ấy và tiếp tục giữ niềm tin vào Thượng Đế, bạn sẽ đi đến bất cứ đâu bạn cần tới.”

Khi cuộc chiến sắp bắt đầu, người chiến binh ánh sáng sẽ chuẩn bị cho mọi điều có thể xảy ra.

Chàng phân tích mọi phương án và tự hỏi: “Ta sẽ làm gì nếu phải đánh lại chính mình?”. Nhờ vậy chàng khám phá ra những điểm yếu của mình.

Vào thời điểm đó, địch thủ cũng đang tới gần. Hắn đến với chiếc túi chứa đầy những lời hứa hẹn, những thỏa thuận, những hiệp ước. Hắn dụ dỗ chàng bằng những lời đề nghị và những phương án dễ dàng lựa chọn.

Người chiến binh phân tích từng lời đề nghị, chàng cũng tìm kiếm những thỏa thuận, nhưng không bao giờ đánh mất phẩm giá của mình. Nếu chàng tránh khỏi cuộc chiến, thì đó không phải là vì chàng bị cám dỗ, mà bởi vì chàng xét thấy đó là phương án tốt nhất.

Người chiến binh ánh sáng không chấp nhận những món quà của kẻ thù.

Tôi nhắc lại:

Cậu có thể nhận ra người chiến binh ánh sáng bằng cách nhìn vào đôi mắt của anh ta

Những người chiến binh ánh sáng thuộc về thế giới này, họ góp phần tạo nên thế giới này, và họ được đưa đến thế giới này dù không có túi yên và đôi dép xăng đan. Họ thường hèn nhát. Không phải lúc nào họ cũng hành động đúng đắn.

Những điều ngớ ngẩn nhất cũng có thể khiến những người chiến binh ánh sáng bị tổn thương. Họ lo lắng về những điều tầm thường, họ tin rằng mình không thể trưởng thành. Những người chiến binh ánh sáng đôi khi tin rằng họ không xứng đáng với bất kỳ phúc lành hay điều màu nhiệm nào.

Những người chiến binh ánh sáng thường tự hỏi bản thân rằng họ đang làm gì ở đây. Họ thường thấy cuộc đời mình vô nghĩa.

Đó là lý do tại sao họ là những người chiến binh ánh sáng. Bởi vì họ thất bại. Bởi vì họ đặt ra những câu hỏi. Bởi vì họ vẫn tiếp tục tìm kiếm ý nghĩa của cuộc sống. Và cuối cùng, họ sẽ tìm ra.

Người chiến binh ánh sáng đang tỉnh dậy sau giấc mơ.

Tin Chàng nghĩ: “Ta không biết phải làm thế nào với ánh sáng đang giúp ta trưởng thành lên này”. Tuy vậy, ánh sáng vẫn không biến mất.

Người chiến binh nghĩ: “Sẽ phải có những thay đổi dù ta cảm thấy không thích chuyện đó”.

Ánh sáng vẫn còn đó, bởi vì “cảm thấy” là một từ đầy cạm bẫy.

Sau đó đôi mắt và trái tim của người chiến binh bắt đầu quen dần với ánh sáng. Nó không còn làm chàng sợ hãi và cuối cùng thì chàng cũng chấp nhận Lời Chỉ Dẫn Dành Riêng cho mình, dù điều này đồng nghĩa với sự mạo hiểm.

Người chiến binh đã ngủ rất lâu rồi. Lẽ tất nhiên là chàng nên từ từ tỉnh dậy.

Một đấu thủ có kinh nghiệm sẽ chịu M đựng những lời sỉ nhục, anh ta biết sức mạnh của mình nằm trong nắm đấm và kỹ năng của những đòn đánh. Đối đầu với địch thủ không có sự chuẩn bị trước, anh ta nhìn sâu vào mắt hắn và khuất phục hắn mà chẳng cần đến một cuộc đấu thực sự.

Vì người chiến binh đã được học hỏi từ vị thầy tâm linh nên ánh sáng của niềm tin luôn tỏa sáng trong đôi mắt chàng và chàng không cần phải chứng minh bất kỳ điều gì với bất cứ ai cả. Chàng sẽ không phiền lòng khi trong cuộc tranh cãi, địch thủ hung hăng nói rằng sự tồn tại của Thượng Đế chỉ là một sự mê tín, rằng những điều kỳ diệu chỉ là trò lừa gạt, và rằng tin vào các thiên thần nghĩa là đang chạy trốn thực tại.

Giống như đấu thủ, người chiến binh ánh sáng nhận thức được sức mạnh vô biên bên trong chính mình, chàng không bao giờ chiến đấu với bất kỳ kẻ nào không xứng đáng với danh dự của cuộc chiến.

Người chiến binh ánh sáng phải luôn nhớ năm nguyên tắc trong chiến trận được Trang Tử viết ra từ hơn hai nghìn năm trước.

Niềm tin: Trước khi xung trận, ta phải tin vào những lý do của cuộc chiến.

Chiến hữu: Hãy lựa chọn những người sát cánh bên mình và học cách phối hợp chiến đấu, bởi vì chưa từng có ai chiến đấu đơn thương độc mã mà chiến thắng cả.

Thời gian: Một trận chiến vào mùa đông sẽ khác một trận chiến vào mùa hè. Một người chiến binh giỏi sẽ cẩn trọng chọn đúng thời điểm để bắt đầu một cuộc chiến.

Không gian: Khi ở hẻm núi người ta sẽ chiến đấu khác với khi ở đồng bằng. Hãy nghĩ đến môi trường xung quanh và cách để di chuyển tốt nhất.

Chiến lược: Người chiến binh xuất sắc nhất là người lập ra kế hoạch cho cuộc chiến của mình.

Ngay cả khi trận chiến kết thúc, người chiến binh cũng khó lòng biết được kết quả của nó.

Sự xông pha nơi chiến trường hãn sẽ sản sinh ra một trường năng lượng khổng lồ xung quanh chàng và luôn có một thời điểm mà chiến thắng hay thất bại đều có khả năng xảy ra. Thời gian sẽ trả lời ai là người chiến thắng, ai là kẻ thất bại nhưng chàng biết rằng kể từ giây phút đó trở đi, chàng không thể làm được gì nữa: số phận của cuộc chiến đó đã nằm trong bàn tay của Thượng Đế.

Vào những lúc như thế, người chiến binh ánh sáng không quan tâm đến kết quả. Chàng kiểm tra lại trái tim mình và tự hỏi: “Liệu rằng ta đã chiến đấu cho cuộc Hảo Chiến?”. Nếu câu trả lời là “có”, chàng có thể nghỉ ngơi. Nếu câu trả lời là “không”, chàng sẽ cầm thanh kiếm lên và bắt đầu rèn luyện lại từ đầu.

Bên trong mỗi người chiến binh ánh la sang đều có một điểm linh quang đến từ khối linh quang Thượng Đế.

Số phận chàng gắn liền với những người chiến binh khác, nhưng đôi khi chàng cần rèn luyện kiếm thuật một mình. Đó là lý do tại sao khi tách khỏi các chiến hữu, chàng cư xử như một ngôi sao.

Chàng thấp sáng khu vực được phân công của mình trong Vũ Trụ và cố gắng chỉ ra các dải thiên hà và hành tinh cho tất cả những ai đang ngược nhìn bầu trời.

Sự kiên trì của người chiến binh sẽ sớm được tưởng thưởng. Dần dần, những người chiến binh khác tới gần và họ tập hợp nhau lại để tạo nên những chòm sao, mỗi người với những biểu tượng và sự huyền bí của riêng mình.

Đôi khi người chiến binh cảm thấy như thể chàng đang sống hai cuộc đời cùng một lúc.

Trong một cuộc đời, chàng tuân theo tất cả những thứ chàng không muốn làm và chiến đấu cho những lý tưởng mà chàng không tôn thờ. Nhưng trong cuộc đời còn lại, chàng khám phá nó trong những giấc mơ, trong những gì mà chàng đã học hỏi và trong những cuộc gặp gỡ với những người chia sẻ ý tưởng với chàng.

Người chiến binh để cho hai cuộc đời của mình xích lại gần nhau. “Có một cây cầu nối giữa những điều ta làm với những điều ta thích làm”, chàng nghĩ. Dần dần, những ước mơ đảm nhận cuộc sống hằng ngày của chàng, và rồi chàng nhận ra rằng chàng đã sẵn sàng cho điều mà mình hằng mong muốn.

Sau cùng, tất cả những gì chàng cần là một chút mạo hiểm và hai cuộc đời sẽ trở thành một.

Hãy viết lại những điều tôi nói với cậu:

Người chiến binh ánh sáng cần có thì giờ cho chính mình. Và chàng dùng thì giờ đó để nghỉ ngơi, tĩnh tâm và liên lạc với Linh Hồn Vũ Trụ. Kể cả lúc ở giữa trận chiến, chàng cũng tìm được cách để tĩnh tâm.

Thỉnh thoảng, người chiến binh ngồi xuống, thư giãn và để cho mọi thứ xung quanh cứ tiếp tục diễn ra. Chàng nhìn vào thế giới như một vị khán giả, chàng không cố đưa vào hay lấy ra cái gì mà chỉ đơn thuần thuận theo sự biến động của cuộc đời.

Dần dần, mọi điều tưởng như phức tạp bắt đầu trở nên đơn giản. Và người chiến binh cảm thấy lòng mình hân hoan.

Người chiến binh thận trọng với những người nghĩ rằng họ đã tìm ra con đường cho mình.

Họ luôn quá tự tin vào khả năng ra quyết định của mình đến nỗi không nhận ra sự mĩa mai mà định mệnh sắp đặt cho mỗi cuộc đời. Họ luôn than thở khi những điều không thể tránh khỏi gõ cánh cửa cuộc đời mình.

Người chiến binh ánh sáng có những ước mơ. Những ước mơ đưa chàng tiến về phía trước. Nhưng chàng không bao giờ mắc phải suy nghĩ sai lầm: con đường thì thênh thang và cánh cổng thì rộng mở. Chàng biết rằng những chức năng của Vũ Trụ cũng giống như thuật giả kim: *phân rã và đông lại**. Những vị thầy nói: “Con hãy tập trung và phân tán sức lực tùy theo tình huống”.

Có những thời điểm người ta nên hành động những cũng có những thời điểm người ta nên chấp nhận. Người chiến binh biết cách làm thế nào để phân biệt những thời điểm này.

Đến khi lĩnh hội xong thuật dùng kiếm, người chiến binh mới phát hiện ra rằng túi đồ quân dụng của chàng vẫn còn chưa đầy đủ - chàng cần một bộ áo giáp.

Chàng bèn lên đường tìm kiếm bộ áo giáp này và lắng nghe lời khuyên của nhiều người bán hàng khác nhau.

“Hãy dùng chiếc áo giáp ngực của sự đơn độc”, một người nói.

“Hãy dùng chiếc khiên của những lời lẽ cay nghiệt”, người khác nói.

“Bộ áo giáp tốt nhất chẳng liên quan đến bất cứ cái gì”, người thứ ba nói.

Tuy nhiên, người chiến binh phớt lờ tất cả bọn họ. Chàng bình tĩnh đi đến miền đất linh thiêng và mặc vào chiếc áo choàng bất hoại của niềm tin.

Niềm tin đỡ được mọi đòn đánh. Niềm tin chuyển hóa thuốc độc thành nước trong như pha lê.

“Tôi luôn tin vào tất cả những gì người ta nói với mình và họ luôn khiến tôi thất vọng”, một chiến hữu nói.

Điều quan trọng là phải biết đặt niềm tin vào người khác. Người chiến binh ánh sáng không sợ phải thất vọng bởi vì chàng ý thức được quyền lực nằm trong thanh kiếm và sức mạnh nằm trong tình yêu của chàng.

Tuy nhiên, chàng buộc phải chấp nhận một số giới hạn: trước hết là chấp nhận những dấu hiệu của Thượng Đế và biết rằng các thiên thần hộ mệnh đang dùng lời nói của người khác để cho ta lời khuyên. Nhưng nó hoàn toàn khác với việc bạn không có khả năng ra quyết định và luôn tìm cách để người khác nói cho biết ta nên làm gì.

Người chiến binh tin tưởng người khác bởi vì đầu tiên và trên hết, chàng tin tưởng vào chính bản thân mình.

Người chiến binh nhìn cuộc đời với sự thận trọng và quả quyết.

Chàng đứng trước điều bí ẩn mà đến một ngày chàng sẽ tìm ra lời giải đáp. Thỉnh thoảng, chàng nói với chính mình: “Cuộc đời này thật điên rồ”.

Chàng nói đúng. Trong khi dâng hiến cuộc đời mình cho sự kỳ diệu của cuộc sống hằng ngày, chàng nhận ra rằng chàng không thể lúc nào cũng nhìn thấy trước hậu quả của các hành động của mình. Đôi khi chàng hành động mà không ý thức được rằng mình đang làm gì, chàng xả thân cứu mạng người khác mà không biết mình đang cứu họ, chàng sầu khổ buồn đau mà không biết tại sao mình lại như thế.

Vâng, cuộc đời quả thật điên rồ. Nhưng sự sáng suốt vĩ đại của người chiến binh nằm ở chỗ: chàng khôn ngoan lựa chọn sự điên rồ cho mình.

Người chiến binh ánh sáng học hỏi từ hai chiếc cột ở hai mặt của cánh cửa chàng đang cố gắng mở ra.

Một chiếc cột có tên là Sợ Hãi và chiếc còn lại là Ham Muốn. Người chiến binh nhìn vào chiếc cột Sợ Hãi và thấy trên đó viết: “Bạn đang bước vào một thế giới hiểm nguy và xa lạ - nơi mọi thứ bạn đã học từ trước cho tới giờ sẽ tỏ ra vô ích”.

Người chiến binh nhìn vào chiếc cột Ham Muốn và thấy trên đó viết: “Bạn đang chuẩn bị rời khỏi thế giới quen thuộc - nơi chứa đựng tất cả những điều bạn từng mong muốn và bạn đã phải chiến đấu gian lao vất vả bao nhiêu năm để có được chúng”.

Người chiến binh mỉm cười bởi vì không có điều gì có thể khiến chàng sợ hãi và cũng không có điều gì có thể níu giữ được chàng. Với niềm tin của một người biết mình muốn gì, chàng đẩy cánh cửa mở ra.

Người chiến binh ánh sáng rèn luyện một bài tập đầy sức mạnh cho sự phát triển nội tâm: chàng chú ý đến những điều chàng thường làm một cách tự nhiên, chẳng hạn như hơi thở, nháy mắt hoặc nhận biết những thứ xung quanh chàng.

Chàng làm như vậy khi chàng cảm thấy bối rối và theo cách này chàng thoát khỏi những căng thẳng và để cho trực giác của chàng hoạt động tự do hơn mà không bị những nỗi sợ hãi và ham muốn chen vào quấy rầy. Một số vấn đề trông có vẻ như không thể giải quyết nổi lại được giải quyết ổn thỏa, một số nỗi buồn chàng nghĩ là chàng sẽ không bao giờ nguôi ngoai lại tự nhiên biến mất.

Chàng dùng phương pháp này mỗi khi chàng phải đối mặt với tình huống khó khăn.

Người chiến binh ánh sáng nghe thấy những lời bình luận kiểu như: “Có một số vấn đề tôi không thích nói tới bởi vì người ta hay ghen tỵ quá!”.

Khi nghe thấy như vậy, người chiến binh cảm thấy buồn cười. Lòng ghen tỵ không thể làm hại bạn nếu bạn không để nó làm thế với mình. Lòng ghen tỵ là một phần của cuộc sống và mọi người nên học cách đối phó với nó.

Tuy nhiên, hiếm khi chàng bàn bạc những kế hoạch của mình với ai. Và đôi khi mọi người tin rằng chàng làm thế bởi vì chàng sợ bị ghen tỵ.

Nhưng chàng biết rằng cứ mỗi lần chàng nói về ước mơ của mình, chàng sẽ lấy đi một ít năng lượng từ giấc mơ đó để nói về nó. Và nếu cứ nói như vậy, có nguy cơ chàng sẽ tiêu phí hết năng lượng để thực hiện ước mơ ấy.

Người chiến binh ánh sáng biết rõ sức mạnh của ngôn từ.

Người chiếu bị kiện nhận và lớn thác được giá trị của sự kiên nhẫn và lòng can đảm.

Thường thì trong trận chiến, chàng phải lãnh những đòn mà chàng không ngờ tới. Và chàng nhận ra rằng trong chiến tranh, kẻ thù buộc phải thắng một vài trận. Khi điều này xảy ra, chàng nhỏ những giọt nước mắt cay đắng và nghỉ ngơi để phục hồi lại sức lực. Nhưng ngay lập tức, chàng bắt đầu lại cuộc chiến cho những ước mơ của mình.

Càng rời xa cuộc chiến của mình bao lâu, càng có khả năng chàng thấy mình yếu đuối, sợ hãi và bị hăm dọa bấy nhiêu. Khi một kỵ sĩ ngã ngựa, nếu anh ta không trèo lại lên ngựa ngay, anh ta sẽ không bao giờ có đủ dũng cảm để làm việc đó một lần nữa.

Người chiến binh ánh sáng biết thế nào là một trận thực.

Linh cảm và niềm tin là cơ sở cho những quyết định của chàng. Tuy nhiên chàng gặp phải những người yêu cầu chàng tham dự vào cuộc chiến không dành cho chàng, trên những chiến trường mà chàng không hề biết tới hay gây hứng thú cho chàng. Họ muốn kéo chàng vào những cuộc tranh tài mà đối với họ là quan trọng nhưng với chàng chúng chẳng hề có ý nghĩa gì.

Thường thì đó là những người gần gũi với người chiến binh ánh sáng. Họ yêu quý chàng và tin tưởng vào sức mạnh của chàng. Họ muốn chàng bằng cách nào đó làm dịu đi những lo lắng của họ.

Những lúc như thế, chàng mỉm cười và nói rõ với họ rằng chàng yêu quý họ nhưng chàng sẽ không nhận lời những thách thức đó.

Một người chiến binh ánh sáng đích thực luôn chọn chiến trường cho chính mình.

Người chiến binh ánh sáng biết cách chấp nhận thất bại.

Chàng không coi thất bại như thể nó là một chuyện bình thường với mình, mà nói kiểu như: “Ôi giờ, chuyện đó không thành vấn đề!” hay “Thành thực mà nói, tôi không khao khát chiến thắng cho lắm!”. Chàng chấp nhận thất bại như nó vốn là và không cố gắng giả vờ coi như nó là một chiến thắng.

Những vết thương đau đớn, sự thờ ơ của bạn bè, sự cô quạnh khi mất mát - tất cả đều để lại những dư vị cay đắng. Nhưng vào những lúc như thế, chàng nói với chính mình: “Ta đã chiến đấu và không giành được thắng lợi. Ta đã thua trận chiến đầu tiên”.

Câu nói ấy giúp chàng phục hồi lại sức lực. Chàng biết rằng không ai có thể chiến thắng mãi được và chàng biết cách làm thế nào để phân biệt thành công và thất bại của mình.

“**K**hi ai đó quyết chí muốn điều gì thì toàn vũ trụ sẽ chung sức giúp anh ta đạt được điều ấy.” Người chiến binh ý thức được điều này.

Đó là lý do tại sao chàng cực kỳ quan tâm tới những suy nghĩ của mình. Ẩn dưới những ý định tốt đẹp là các cảm xúc không ai dám thừa nhận: lòng hận thù, ý định tự tử, cảm giác tội lỗi, nỗi sợ chiến thắng, niềm vui ma quỷ trước những bi kịch của người khác.

Vũ trụ thì không phán xét mà luôn chung sức để người ta đạt được điều mình muốn. Đó là lý do tại sao người chiến binh có can đảm nhìn vào những nơi tối tăm trong tâm hồn mình để chắc chắn rằng mình không đòi hỏi những điều sai trái.

Và chàng cực kỳ cẩn trọng với những suy nghĩ của mình.

Đức Jesus Christ nói: “Người hãy nói có là có, không là không”. Khi người chiến binh chấp nhận cam kết, chàng sẽ giữ lời.

Những kẻ đã hứa mà không giữ lời sẽ đánh mất lòng tự trọng và cảm thấy xấu hổ với hành động của mình. Họ sẽ phải dành cả cuộc đời cho những cuộc chinh chiến bất tận. Họ sẽ còn phải tốn nhiều sức lực hơn nữa để chạy theo cả chuỗi những lý do để rút lại những điều mình đã nói. Trong khi người chiến binh ánh sáng trân trọng thực hiện những cam kết của mình.

Đôi lúc chàng cũng chấp nhận những lời cam kết ngu ngốc mà theo cách nào đó sẽ có hại cho chàng. Chàng sẽ không mắc lại lỗi lầm này nữa, nhưng chàng vẫn sẽ giữ lời hứa và trả giá cho tính bốc đồng của mình.

Khi người chiến binh chiến thắng, chàng sẽ mở tiệc ăn mừng.

Chàng đã phải đánh đổi chiến thắng này bằng những thời điểm lo lắng sợ hãi, những đêm dằn vặt nghi ngờ, những ngày đợi chờ dài đằng đẳng. Từ xa xưa, lễ ăn mừng chiến thắng tự nó đã trở thành một phần trong các nghi lễ của cuộc sống: việc ăn mừng là một lễ vượt qua*.

Những chiến hữu nhìn sự hân hoan của người chiến binh ánh sáng và nghĩ: “Tại sao anh ta làm như thế nhỉ? Anh ta có thể sẽ phải thất vọng trong trận đánh tiếp theo. Sự phẫn nộ của kẻ thù có thể sẽ giáng xuống anh ta.

Nhưng người chiến binh biết tại sao chàng lại đang mở tiệc ăn mừng. Chàng đang thưởng thức món quà tuyệt vời nhất mà chiến thắng có thể mang lại: sự tự tin.

Chàng ăn mừng chiến thắng của ngày hôm qua để có thêm sức mạnh cho cuộc chiến ngày mai.

Bỗng một ngày, dù không có lý do rõ ràng nào, người chiến binh nhận ra rằng chàng không còn hào hứng với cuộc chiến như trước đây nữa.

Chàng tiếp tục làm những việc chàng vẫn làm, nhưng mỗi động tác dường như đều vô nghĩa. Vào thời điểm ấy, chàng chỉ có một lựa chọn: tiếp tục chiến đấu cho cuộc Hảo Chiến. Chàng cầu nguyện vì bốn phận, vì nỗi sợ hay vì bất cứ điều gì nhưng chàng sẽ không từ bỏ con đường của mình.

Chàng biết rằng thiên thần hộ mệnh của đấng Duy Nhất, người vẫn truyền cảm hứng cho chàng, chỉ đang lang thang đâu đó. Người chiến binh chú tâm quan sát cuộc chiến và kiên nhẫn chờ đợi kể cả khi mọi thứ dường như hoàn toàn vô nghĩa. Thiên thần sẽ sớm trở lại và chỉ một nhịp vỗ cánh nhẹ nhàng nhất của vị ấy thôi cũng sẽ trả lại niềm hân hoan cho chàng.

Người chiến binh ánh sáng chia sẻ với người khác những gì chàng biết về con đường của mình.

Ai giúp người thì sẽ được người giúp lại và người ta cần dạy lại những gì mình đã học được. Đó là lý do tại sao chàng ngồi bên đồng lửa và thuật lại chi tiết những ngày chinh chiến của mình.

Một người bạn thì thầm: “Sao anh lại cởi mở nói về chiến lược của mình như thế? Chẳng lẽ anh không nhận thấy rằng khi làm thế, anh đang liều lĩnh chia sẻ những gì mình đã chinh phục được với người khác hay sao?”.

Người chiến binh chỉ mỉm cười mà không nói gì cả. Chàng biết rằng, nếu đến cuối cuộc hành trình, chàng tới nơi để tìm ra một thiên đường trống vắng thì cuộc chiến của chàng sẽ chỉ là một trò lãng phí thì giờ mà thôi.

Người chiến binh đã lĩnh hội được rằng Thượng Đế sử dụng sự cô đơn để dạy chúng ta cách sống với những người khác.

Ngài dùng những cơn thịnh nộ để cho chúng ta thấy giá trị vô hạn của hòa bình. Ngài dùng sự buồn tẻ để nhấn mạnh đến tầm quan trọng của sự phiêu lưu và sự ngẫu nhiên.

Ngài dùng sự im lặng để dạy chúng ta sử dụng ngôn từ một cách trách nhiệm. Ngài dùng sự mệt mỏi để chúng ta có thể hiểu giá trị của sự tỉnh táo. Ngài dùng sự đau ốm để nhấn mạnh đến diễm phúc của sự khỏe mạnh.

Thượng Đế dùng lửa để dạy chúng ta về nước. Ngài sử dụng mặt đất để chúng ta có thể hiểu giá trị của bầu trời. Ngài dùng cái chết để cho chúng ta thấy tầm quan trọng của sự sống.

Người chiến binh ánh sáng trao đi trước khi người ta hỏi xin chàng.

Nhìn thấy vậy, vài chiến hữu nói: “Nếu ai đó muốn cái gì, họ sẽ đến hỏi xin nó”.

Nhưng người chiến binh biết rằng có nhiều người hoàn toàn không có khả năng tự mình đến để hỏi xin sự giúp đỡ. Bên cạnh chàng là những người sống với trái tim mỏng manh đến nỗi mà tình yêu trở thành một sự ồm yếu. Họ đang thêm khát tình thương yêu và còn cảm thấy xấu hổ khi tỏ ra như thế.

Người chiến binh tập trung những người này lại quanh đồng lửa, chàng kể cho họ nghe những câu chuyện, chia sẻ thức ăn với họ, uống rượu say sưa túy lúy với họ. Sang ngày hôm sau, ai cũng cảm thấy tốt hơn.

Kẻ nào nhìn sự bất hạnh của người khác với đôi mắt lãnh đạm là kẻ bất hạnh hơn cả.

Nếu dây đàn luôn căng, khi gảy vào, nó sẽ không lên tiếng.

Người chiến binh nào dành toàn bộ thời gian để tập luyện sẽ đánh mất khả năng tùy cơ ứng biến trong trận chiến. Con ngựa nào luôn phải nhảy qua hàng rào thì cuối cùng sẽ bị gãy chân. Cây cung nào bị bẻ cong cả ngày sẽ không thể bắn những mũi tên đi với cùng một lực.

Đó là lý do tại sao, dù người chiến binh ánh sáng cảm thấy không có tâm trạng, chàng vẫn cố gắng thưởng thức những điều nhỏ bé trong cuộc sống hằng ngày.

Người chiến binh ánh sáng lắng nghe Lão Tử khi ông nói rằng chúng ta nên buông bỏ ý niệm về ngày giờ để chú ý nhiều hơn đến những khoảnh khắc.

Chỉ theo cách này người chiến binh ánh sáng mới có thể giải quyết một số vấn đề trước khi chúng xảy ra. Bằng cách tập trung vào những điều nhỏ bé, chàng tìm ra cách tránh khỏi những tai họa lớn hơn.

Nhưng suy nghĩ về những điều nhỏ bé khác với việc suy nghĩ nhỏ nhen. Lo lắng quá mức thì cuối cùng sẽ làm mất đi mọi niềm vui nhỏ bé trong cuộc sống.

Người chiến binh biết rằng một ước mơ vĩ đại được tạo nên bởi nhiều điều khác nhau, cũng giống như ánh sáng mặt trời là sự hợp lại của hàng triệu tia sáng.

Có những thời điểm mà con đường của người chiến binh chỉ đơn thuần là những công việc giống hệt nhau.

Sau đó chàng áp dụng lời dạy của Rabbi Nachman* vùng Breslov: “Nếu bạn không thể tập trung vào việc tĩnh tâm, bạn nên nhắm đi nhắm lại một từ đơn giản, bởi vì điều này sẽ tốt cho tâm hồn bạn. Đừng nói bất cứ điều gì khác, chỉ nhắm đi nhắm lại từ đó thật nhiều lần. Cuối cùng nó sẽ mất hết ý nghĩa vốn có và nhận lấy một ý nghĩa hoàn toàn mới mẻ khác. Thượng Đế sẽ mở toang những cánh cửa và bạn sẽ tự tìm ra cách sử dụng từ đó để nói mọi điều bạn muốn nói”.

Khi người chiến binh buộc phải thực hiện cùng một nhiệm vụ vài lần, chàng sử dụng phương pháp này và chuyển hóa công việc thành việc cầu nguyện.

Với người chiến binh ánh sáng không - có gì là “chắc chắn”, chàng chỉ có một con đường để đi theo, một con đường mà chàng cố gắng thích ứng tùy theo mùa.

Khi cuộc chiến diễn ra vào mùa hè, chàng sẽ không dùng các đồ quân dụng và kỹ thuật giống như khi cuộc chiến diễn ra vào mùa đông. Với nhận thức linh hoạt, chàng không còn phân xét thế giới dựa trên cơ sở “đúng” và “sai” nữa mà là trên cơ sở “thái độ thích hợp nhất cho riêng thời điểm đó”.

Chàng biết rằng những chiến hữu cũng phải thích ứng với thời cuộc và chàng không bất ngờ khi họ thay đổi thái độ của mình. Chàng cho mỗi người một khoảng thời gian cần thiết để biện minh cho hành động của mình.

Nhưng khi ai đó thực sự phản bội, chàng sẽ không dung thứ.

Một người chiến binh ngồi với những người bạn của mình quanh đồng lửa.

Họ mất hàng giờ liền chỉ trích lẫn nhau, nhưng cuối cùng họ lại về ngủ chung trong một lều, quên đi tất cả những lời xúc phạm mà mình đã buông ra. Thỉnh thoảng cũng có một thành viên mới gia nhập vào nhóm. Vì còn chưa chia ngọt sẻ bùi cùng nhau nên anh ta mới chỉ thể hiện ra những phẩm chất tốt đẹp của mình và một vài người xem anh ta như một vị thầy.

Những người chiến binh ánh sáng không bao giờ so sánh anh ta với những chiến hữu của mình. Chàng ân cần tiếp đón người xa lạ này nhưng chàng sẽ không thực sự tin tưởng anh ta cho tới khi chàng biết cả những nhược điểm của anh ta.

Người chiến binh ánh sáng sẽ không bước vào cuộc chiến mà lại không biết được các hạn chế của những người sát cánh bên mình.

Người chiến binh nhớ có một câu tục ngữ cổ nói: “Sự hối tiếc có thể gây nhiều nguy hại...”.

Và chàng biết rằng điều đó hoàn toàn đúng. Sự hối tiếc sẽ ăn dần ăn mòn tâm hồn của những người đã làm điều sai trái và cuối cùng dẫn họ đến chỗ tự tử.

Người chiến binh không muốn chết như thế. Khi chàng hành động ngang ngược hay ác ý - bởi vì chàng là một người có nhiều lỗi lầm chàng sẽ không bao giờ hối hận đến nỗi không dám cầu xin sự tha thứ.

Nếu có thể, chàng sẽ cố gắng hết sức mình để sửa chữa những điều sai trái chàng đã làm. Nếu người mà chàng gây tổn thương đã chết, thì sau đó chàng sẽ làm một vài việc tốt đẹp cho một người xa lạ và dâng những hành động đó lên hương hồn anh ta.

Tin Người chiến binh ánh sáng không hối tiếc điều gì, bởi vì sự hối tiếc có thể gây nhiều nguy hại. Chàng hạ mình và sửa chữa những điều sai trái đã làm.

Tất cả những người chiến binh ánh sáng đều từng nghe mẹ họ nói: “Con trai tôi đã không suy nghĩ ngay thẳng khi nó làm như vậy, nhưng thực chất nó là một cậu bé rất tốt bụng”.

Dù rất tôn trọng mẹ mình, chàng biết rằng điều này không phải là sự thực. Chàng không phí thì giờ để than trách bản thân vì những hành động thiếu suy nghĩ của mình. Chàng cũng không mất cả cuộc đời để tự tha thứ cho tất cả những việc làm sai trái của mình. Làm như thế chàng sẽ không bao giờ trở về con đường đúng đắn được.

Trước một hành động, chàng dùng lương tâm để phán xét - không phải ý định - mà là hậu quả của nó. Chàng chịu trách nhiệm cho mỗi hành động của mình, dù có phải trả giá đắt cho lỗi lầm đã gây ra.

Như một câu ngạn ngữ Ả Rập cổ nói: “Khi phán xét một cái cây, Thượng Đế không nhìn vào gốc rễ mà nhìn vào hoa trái của nó”.

Trước khi đưa ra bất kỳ quyết định quan - trọng nào - tuyên bố chiến tranh, cùng các chiến hữu chuyển sang một vùng đồng bằng khác, chọn một cánh đồng để gieo hạt - người chiến binh sẽ tự hỏi: “Điều này sẽ ảnh hưởng đến hậu duệ đời thứ năm của ta ra sao nhỉ?”.

Người chiến binh biết rằng mỗi điều người ta làm đều sẽ có hậu quả lâu dài và chàng cần hiểu rằng mình sẽ để lại một thế giới như thế nào cho hậu duệ đời thứ năm của mình.

“Đừng có việc bé xé ra to như vậy”, ai đó nói với người chiến binh ánh sáng.

Nhưng chàng không bao giờ thối phồng những khó khăn của mình và luôn cố gắng giữ bình tĩnh.

Và chàng không bao giờ phán xét nỗi đau của người khác.

Một chi tiết nhỏ bé - hoàn toàn chẳng thể ảnh hưởng đến chàng - lại có thể làm nổi lên giông bão trong tâm hồn người anh em của chàng. Người chiến binh tôn trọng nỗi đau của những người khác và không cố gắng so sánh với nỗi đau của mình.

Chiếc cốc khổ đau của mỗi người có kích cỡ khác nhau.

“**P**hẩm chất quan trọng nhất trên con đường tâm linh là lòng dũng cảm”, Thánh Gandhi đã nói như vậy.

Thế giới dường như đầy đe dọa và hiểm nguy đối với những kẻ hèn nhát. Họ tìm kiếm sự an toàn giả tạo và không dám đối mặt với bất kỳ thử thách, hiểm nguy nào trong cuộc đời. Họ tự trang bị vũ khí đến tận răng để bảo vệ những thứ họ nghĩ là mình đang sở hữu. Những kẻ hèn nhát cuối cùng sẽ dựng lên những song sắt cho nhà tù của chính mình.

Người chiến binh ánh sáng hướng những suy nghĩ của mình về tương lai. Chàng biết rằng nếu chàng không làm điều gì đó cho thế giới, thì sẽ chẳng có ai khác làm cả.

Vì vậy chàng chiến đấu cho cuộc Hảo Chiến và giúp đỡ những người khác, dù chàng cũng hoàn toàn không hiểu tại sao mình làm vậy.

Người chiến binh ảnh sáng đặc biệt chú ý một đoạn văn mà Linh Hồn Vũ Trụ đã truyền đạt cho Chico Xavier*:

“Khi bạn vừa tìm được cách vượt qua những vấn đề nghiêm trọng trong một mối quan hệ, đừng mất thì giờ nhớ lại những thời điểm khó khăn đã qua mà hãy tập trung vào niềm vui của việc còn chưa vượt qua những bài kiểm tra khác của cuộc đời. Khi bạn vừa phục hồi sau một thời gian dài trị bệnh, bạn đừng có chìm đắm trong những đau đớn đã phải chịu đựng, thay vào đó hãy suy nghĩ về diễm phúc Thượng Đế đã ban tặng để giúp bạn khỏi bệnh.

Trong suốt phần đời còn lại, hãy giữ trong ký ức của bạn những điều tốt đẹp đã học được qua những khó khăn này. Chúng sẽ được coi là bằng chứng cho những khả năng của bạn và sẽ trao cho bạn sự tự tin khi bạn đối mặt với những trở ngại khác.”

Người chiến binh ánh sáng chú trọng đến cả những điều màu nhiệm nho nhỏ trong cuộc sống hằng ngày.

Chàng có khả năng cảm nhận những điều đẹp đẽ vì chàng mang cái đẹp trong con người chàng, bởi thế giới là một tấm gương soi và trao lại cho mỗi người hình ảnh phản chiếu của chính gương mặt họ. Người chiến binh biết những khiếm khuyết và giới hạn của mình, nhưng chàng sẽ làm tất cả để có thể duy trì tâm trạng vui vẻ trong những thời điểm khủng hoảng.

Sau cùng thì cả thế giới này đang nỗ lực hết sức mình để giúp đỡ chàng, dù dường như mọi thứ quanh chàng đang nói điều ngược lại.

Có một thứ được gọi là rác cảm xúc. Nó được sản xuất ra từ nhà máy tâm trí. Nó là những nỗi đau đã qua đi từ lâu và không còn hữu ích. Nó là những sự phòng vệ có tầm quan trọng trong quá khứ nhưng không còn phục vụ cho mục đích nào trong hiện tại.

Người chiến binh cũng có những ký ức nhưng chàng biết cách tách bạch những điều hữu ích khỏi những điều vô ích. Chàng vứt bỏ rác cảm xúc của mình.

Một chiến hữu nói: “Nhưng đó là một phần quá khứ của tôi. Tại sao tôi nên từ bỏ những cảm xúc đã làm nên sự tồn tại của riêng mình?”.

Người chiến binh mỉm cười nhưng chàng không cố gắng níu kéo điều mà mình không còn cảm thấy. Chàng đang thay đổi và chàng muốn những cảm xúc cũng phải bắt kịp với con người mình.

Khi mình sư thấy người chiến binh phiền muộn, ông nói:

“Khi con đau khổ, con không phải là chính con. Con còn tốt đẹp hơn thế!”

“Nhiều người đã ra đi - bởi những lý do mà chúng ta sẽ không bao giờ biết - nhưng con vẫn ở đây. Tại sao Thượng Đế lại mang đi tất cả những người đáng kinh ngạc đó và để lại con? Trang Rồi đây, sẽ có hàng triệu người bỏ cuộc. Họ không cáu giận, họ không khóc lóc, họ không làm bất cứ điều gì cả, họ chỉ ngồi chờ cho thời gian trôi đi. Họ đã đánh mất khả năng phản ứng.

Tuy nhiên, con đang đau khổ. Điều đó chứng tỏ rằng linh hồn con vẫn còn nhận biết và đáp lại.”

Đôi khi, giữa một cuộc chiến rõ ràng là chưa thể kết thúc, người chiến binh có một ý tưởng và chàng tìm ra cách chiến thắng chỉ trong một vài giây.

Sau đó chàng nghĩ: “Tại sao ta lại phải vất vả cho một cuộc chiến mà lẽ ra ta có thể giành được chiến thắng chỉ với một nửa sức lực đã bỏ ra?”.

Sự thực là tất cả các vấn đề dường như đều rất đơn giản khi chúng đã được giải quyết. Một chiến thắng vĩ đại có vẻ rất đơn giản ngày hôm nay thực ra là kết quả của một loạt những chiến thắng nhỏ đã không được để ý tới.

Sau đó người chiến binh mới hiểu những gì đã xảy ra và nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ. Thay vì tự trách mình đã mất quá nhiều thời gian để đến nơi, chàng hoàn toàn vui mừng khi biết rằng cuối cùng mình đã tới đích.

Có hai cách cầu nguyện.

Cách thứ nhất, người ta cầu xin một việc bài đó xảy ra và cố gắng nói cho Thượng Đế biết điều Người nên làm. Với cách này, anh ta đã không để cho đấng Tạo Hóa cả không gian lẫn thời gian để hành động. Thượng Đế biết rõ điều gì là tốt nhất cho mỗi chúng ta, Người sẽ tiếp tục hành động khi Người thấy đúng lúc. Còn người cầu nguyện lại thấy rằng mình bị bỏ lại cùng ấn tượng lời cầu nguyện của anh ta không được đáp lại.

Cách thứ hai, người ta có thể không hiểu được những ý định của đấng Toàn Năng nhưng vẫn cho phép cuộc đời mình tiến triển theo những kế hoạch của đấng Tạo Hóa. Chàng xin được vui bất khổ đau, được có niềm hân hoan trong cuộc Hảo Chiến, nhưng chàng không bao giờ quên nói thêm:

“Xin ý Cha được nên”.

Đây là cách người chiến binh ánh sáng chọn để cầu nguyện.

Người chiến binh biết rằng những từ quan trọng nhất trong tất cả các ngôn ngữ là những từ bé nhỏ.

Có. Tình Yêu. Thượng Đế.

Chúng là những từ có thể dễ dàng nói ra và có sức bao phủ cả những khoảng không mênh mông.

Tuy nhiên, còn có một từ - một từ nhỏ bé khác - mà nhiều người cảm thấy vô cùng khó khăn khi nói ra: không

Có những người không bao giờ nói “không”, tự cho rằng như thế là rộng lượng cảm thông và lịch sự bởi vì nói “không” thường bị cho là xấu xa, ích kỷ, không linh thiêng.

Người chiến binh không rơi vào cái bẫy này. Có những lần khi nói “có” với người khác, nhưng thực ra chàng đã nói “không” với chính mình. Đó là lý do tại sao chàng không bao giờ nói “có” ngoài miệng nếu trong trái tim mình, chàng đang nói “không”.

Thứ nhất: Chúa đã hy sinh để cứu rỗi @ thế gian. Hãy chịu khổ đau trong kiếp này và ta sẽ được hạnh phúc ở kiếp sau.

Thứ hai: Những kẻ hay vui vẻ vẫn còn là trẻ con. Lúc nào chúng ta cũng phải nghiêm túc.

Thứ ba: Những người khác biết điều gì là tốt nhất cho ta bởi vì họ từng trải hơn ta.

Thứ tư: Nhiệm vụ của chúng ta là làm những người khác hạnh phúc. Chúng ta phải làm họ vui lòng dầu điều đó sẽ khiến ta phải hy sinh đau đớn.

Thứ năm: Chúng ta không phải uống chiếc ansirin cóc hạnh phúc. Chúng ta có thể gần đạt đến nó và không phải lúc nào ta cũng nắm được nó trong tay.

Thứ sáu: Chúng ta phải chấp nhận mọi hình phạt. Chúng ta là những kẻ tội lỗi.

Thứ bảy: Nỗi sợ hãi là một lời cảnh báo. Chúng ta không nên liều lĩnh một chút nào.

Trên đây là những lời răn mà không một người chiến binh ánh sáng nào có thể tuân theo.

Cả một đám người rất lớn đang đứng chắn giữa con đường dẫn tới Thiên Đường. Có người hỏi: “Những kẻ tội lỗi này đang làm gì ở đây?”.

Và những nhà đạo đức lớn tiếng: “Con điếm này lại muốn vào tham dự bữa tiệc sao?”.

Người đứng về phía những giá trị xã hội thì hét lên: “Làm sao có thể tha thứ cho người đàn bà kia khi cô ta đã ngoại tình?”.

Kẻ ăn năn đang vò xé quần áo lại nói: “Tại sao lại phải cứu chữa cho một kẻ mù khi tất cả những gì hấn quan tâm chỉ là bệnh tật của mình và thậm chí khi được chữa khỏi hấn còn không thềm nói lời cảm ơn?”.

Nhà tu khổ hạnh phản đối: “Người để người phụ nữ đó xúc thứ dầu đất tiền này lên đầu mình sao! Tại sao cô ta đã không bán nó để mua thức ăn?”.

Đức Jesus Christ chỉ mỉm cười và giữ cho cánh cửa mở ra. Và người chiến binh ánh sáng đi vào, bỏ lại đằng sau đám đông đang hò hét.

Địch thủ là một kẻ khôn ngoan.

Bất cứ khi nào có thể, hắn đều tận dụng thứ vũ khí dễ dàng và hiệu quả nhất của mình: những lời đồn thổi. Hắn không phải mất quá nhiều nỗ lực để sử dụng thứ vũ khí này bởi vì những người khác đã làm giúp hắn. Chỉ một vài từ sai lệch thôi cũng có thể phá tan công sức hằng tháng trời tâm huyết, hằng năm trời gây dựng tình hòa thuận.

Người chiến binh ánh sáng thường là nạn nhân của trò gian trá này. Chàng không biết đồn đánh đến từ đâu và không thể chứng minh những lời đồn thổi đó là giả dối. Chúng không để cho chàng có quyền tự bào chữa, chúng kết tội mà không cần có một phiên tòa xét xử.

Khi điều này xảy ra, chàng kiên nhẫn chịu đựng những hậu quả và hình phạt bất công bởi vì chàng biết rõ sức mạnh của ngôn từ. Nhưng chàng thường nín lặng chịu đựng và không bao giờ dùng chính thứ vũ khí đó để đánh trả địch thủ.

Người chiến binh ánh sáng không phải là một kẻ hèn nhát.

“**B**ạn có thể cho một kẻ ngốc nghếch cả nghìn tri thức, nhưng cái duy nhất hắn cần chính là trí tuệ của bạn”, một câu ngạn ngữ Ả Rập nói như vậy. Khi người chiến Ả binh ánh sáng bắt đầu làm vườn, chàng nhận ra người hàng xóm đang theo dõi chàng. Anh ta thích cho chàng lời khuyên khi nào thì nên gieo hành động, khi nào nên bón suy nghĩ và tưới nước chinh phục.

Nếu chàng nghe những gì người hàng xóm nói, cuối cùng chàng sẽ tạo nên một điều gì đó mà không phải của mình. Khu vườn chàng đang chăm sóc sẽ mang ý tưởng của người hàng xóm.

Nhưng một người chiến binh ánh sáng đích thực biết rằng mỗi khu vườn đều có những bí mật riêng và chỉ có bàn tay kiên nhẫn của người làm vườn mới có thể giúp chúng hiển lộ. Đó là lý do tại sao chàng thích quan sát mặt trời, những cơn mưa và thời tiết bốn mùa,

Chàng biết rằng kẻ ngốc nghếch hay cho người khác lời khuyên về cách trông vườn thì không chăm sóc khu vườn của mình.

Để chiến đấu, chàng cần phải đề cao cảnh giác và có những chiến hữu trung thành luôn sát cánh bên mình.

Cũng có thể xảy ra chuyện: một chiến hữu đang chiến đấu bên cạnh người chiến binh ánh sáng đột nhiên trở thành địch thủ của chàng.

Đầu tiên, người chiến binh cảm thấy căm thù, nhưng chàng biết rằng trong trận chiến, một chiến binh mù quáng sẽ thất trận.

Và vì vậy, chàng cố gắng nhìn ra những điều tốt đẹp mà anh ta, người từng là chiến hữu của mình đã làm trong suốt thời gian họ sống bên nhau. Chàng cố gắng tìm hiểu xem điều gì đã dẫn tới sự thay đổi đột ngột đó, những vết thương nào anh ta đã giữ trong lòng. Chàng cố gắng khám phá ra điều gì đã khiến cho một người trong số bọn họ đã từ bỏ cuộc đối thoại.

Không ai là hoàn toàn tốt đẹp hoặc xấu xa cả. Đó là điều mà người chiến binh nghĩ khi chàng thấy mình có một địch thủ mới.

Người chiến binh biết rằng cứu cánh không biện minh được cho phương tiện.

Bởi vì không có cứu cánh, chỉ có phương tiện. Cuộc đời đưa chàng từ chỗ không biết này đến chỗ không biết khác. Mỗi khoảnh khắc đều chứa đầy bí mật hồi hộp này: người chiến binh không biết chàng đã đến từ đâu và sẽ đi về đâu.

Nhưng không phải tình cờ mà chàng có mặt ở đây. Và chàng hân hoan đón mừng những bất ngờ và phấn khích trước những cảnh trí mà chàng chưa bao giờ nhìn thấy trước đây. Chàng thường cảm thấy sợ hãi nhưng với một người chiến binh thì điều đó là bình thường.

Nếu chàng chỉ nghĩ về mục tiêu, chàng sẽ không thể tập trung vào những dấu hiệu dọc theo hai bên đường. Nếu chàng chỉ tập trung vào một câu hỏi, chàng sẽ bỏ lỡ những câu trả lời có ở ngay cạnh mình.

Đó là lý do tại sao người chiến binh ánh sáng chấp nhận những gì xảy đến với mình.

Người chiến binh ánh sáng biết “hiệu ứng thác nước” là như thế nào.

Chàng thường bắt gặp những kẻ đang ngược đãi những người thiếu can đảm để phản ứng lại. Sau đó, vì hèn nhát và oán giận, người đó lại trút cơn giận của mình lên kẻ yếu đuối hơn mình - người sẽ trả thù ai đó khác nữa, trong một dòng chảy khôn khổ thực sự. Không ai biết được những hậu quả từ sự tàn ác của chính mình.

Đó là lý do tại sao người chiến binh rất cẩn trọng khi dùng thanh kiếm của mình và chỉ chấp nhận một đối thủ xứng tầm. Trong phút giây giận dữ, chàng đâm vào hòn đá khiến bàn tay chàng bị trầy xước.

Cuối cùng thì bàn tay sẽ lành lại, nhưng cậu bé bị đánh đập bởi vì cha cậu thất trận sẽ mang những thương tích ấy trong suốt phần đời còn lại.

Khi lệnh triệu lên đường tới, chàng nhìn lại tất cả những người bạn mình đã quen biết trong suốt thời gian chàng đi trên con đường. Chàng đã dạy cho vài người cách lắng nghe tiếng chuông từ ngôi đền chìm, chàng đã kể cho những người khác nhiều câu chuyện xung quanh đồng lửa.

Trái tim chàng đau buồn, nhưng chàng biết rằng thanh kiếm của mình là một vật linh thiêng và chàng phải tuân theo những mệnh lệnh của đấng Duy Nhất - Người mà chàng hiến dâng cuộc chiến của mình.

Sau đó người chiến binh cảm ơn những người bạn đồng hành trong suốt cuộc hành trình của chàng. Chàng hít một hơi thật sâu và tiếp tục đi, lòng nặng trĩu những ký ức về một hành trình không thể nào quên.

PHẦN KẾT

Khi người phụ nữ ngừng lời thì trời đã tối. Hai người cùng ngồi ngắm vầng trăng đang lên.

“Nhiều điều cô nói với tôi mâu thuẫn lẫn nhau”, cậu nói.

Người phụ nữ đứng dậy.

“Tạm biệt!” Cô nói. “Cậu biết rằng những hồi chuông vang lên dưới đáy biển kia không phải chỉ là một huyền thoại, nhưng cậu chỉ có thể nghe được khi đã nhận ra rằng chính âm thanh của những cơn gió, những chú chim hải âu và tiếng lá cọ xào xạc đã tạo nên những hồi chuông đó.

Cũng theo cách ấy, người chiến binh ánh sáng biết rằng mọi chuyện diễn ra trong cuộc đời chàng - những chiến thắng và thất bại, sự hào hứng và chán nản - đã tạo nên cuộc Hảo Chiến. Và chàng sẽ biết dùng chiến lược nào khi cần. Người chiến binh không cố gắng sống một cách hợp lý, chàng đã biết cách sống với những mâu thuẫn của mình.”

“Vậy cô là ai?” Cậu hỏi.

Nhưng người phụ nữ đã bỏ đi, bước trên những con sóng về phía trăng lên.